

Sau Khi Sống Cùng Tình Địch

Contents

Sau Khi Sống Cùng Tình Địch	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5	18
6. Chương 6	23
7. Chương 7	28
8. Chương 8	30
9. Chương 9	37
10. Chương 10	40
11. Chương 11	43
12. Chương 12	49
13. Chương 13	58
14. Chương 14	62
15. Chương 15	64
16. Chương 16	68
17. Chương 17	71
18. Chương 18	74
19. Chương 19	78
20. Chương 20	81
21. Chương 21	86
22. Chương 22	88
23. Chương 23	90
24. Chương 24	93
25. Chương 25	96
26. Chương 26	98

Sau Khi Sống Cùng Tình Địch

Giới thiệu

Tên gốc: Hòa tình địch đồng cư chi hậu. Thể loại: Đam mỹ, huyền huyễn, hài hước, 1×1, hồ ly công x ốc sên thụ, HE. N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-khi-song-cung-tinh-dich>

1. Chương 1

Đánh xong trận game cuối cùng, kim đồng hồ vừa lúc chỉ đúng 12 giờ.

“Được rồi, hôm nay đến đây thôi, ngày mai chúng ta...”

Chữ “gặp” còn trong cổ họng, Bạch Ngôn bỗng nghe thấy tiếng động “rầm rầm”.

Bạch Ngôn và một triệu người đang xem hắn livestream cùng sững sốt, kế tiếp là một cơn mưa bình luận chạy ngang màn hình, Bạch Ngôn nhanh chóng tắt trực tiếp, bước vội về phía phòng ngủ.

Lúc mở cửa còn không cẩn thận va vào ngạch cửa.

Nhưng hắn không để ý đau đớn mà hốt hoảng nhìn vào trong phòng, ngay sau đó, trái tim hắn như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Một thanh niên khóa thân xuất hiện trong phòng ngủ của hắn.

Nhận Thanh mờ mịt nhìn người duy nhất trong phòng ngoại trừ cậu, sau đó mở miệng hỏi: “Có thể cho ta mượn một bộ y phục không?”

2.

Group Sau Khi Kiến Quốc Không Được Thành Tinh:

“Ê này, nghe nói gì chưa? Nhận Thanh tỉnh rồi!”

“Móa, không phải cậu ta ngủ ba trăm năm rồi sao? Vậy mà tỉnh được hả?!”

“Đi xem thử đi, đúng là chuyện lạ hiếm có mà. Bây giờ Nhận Thanh đang ở đâu?”

“Nghe nói ở chỗ tên hồ ly lẳng lơ Bạch Ngôn.”

Đột nhiên cả nhóm chat trở nên im lặng.

“Hắn... Không phải là bị “làm” tỉnh chứ...”

Im lặng thật lâu...

3.

Nhận Thanh mặc một cái áo sơ mi rộng hơn cơ thể cậu rất nhiều, vạt áo dài vừa khéo che phủ hông cậu.

Hai chân trắng nõn lộ ra trong không khí, như phát ra màu ngọc sáng.

Trong mắt Bạch Ngôn, dáng vẻ này còn không bằng... không mặc.

Hồ ly tinh cảm dục đã lâu, hơi xao động.

Nhận Thanh chợt nhận ra tình cảnh của cậu lúc này, vô số câu chữ thề chạy qua trong đầu!

Tại sao vừa tỉnh, lại xuất hiện trong nhà của tình địch!

Nhận Thanh hít sâu mấy hơi rồi mới hỏi: “Sao ta lại ở đây?” Vì ba trăm năm chưa từng mở miệng, hiện tại giọng nói của cậu rất khàn.

Nghe vào tai Bạch Ngôn, mỗi câu mỗi chữ lại giống như lời tâm tình đầy mời gọi.

Hắn hít sâu một hơi, cố hết sức khống chế bản thân: “Em có nhớ rõ chuyện em bị thương không?”

Nhận Thanh lắc đầu.

Bạch Ngôn bày vẻ mặt từ ái: “Không sao, từ giờ trở đi, em chỉ cần nhớ chuyện cha em thiếu tôi mười triệu, sau đó ném em ở đây gán nợ là được rồi.”

Nhận Thanh như bị sét đánh ngang tai!

?!

Ta vừa nghe thấy cái gì?!

Bạch Ngôn cười tủm tỉm: “Vậy nên, em hiểu tình cảnh của bản thân chưa?”

Đây tuyệt đối là ngày sấm sét giữa trời quang nhất trong cuộc đời ốc sên của Nhận Thanh.

4.

Bạch Ngôn nhìn phía dưới trần trụi trụi của Nhạ Thanh: “Em có mặc quần lót của tôi không?”

Nhạ Thanh lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Không mặc...”

Bạch Ngôn đi tới, Nhạ Thanh còn chưa biết hấn định làm gì thì bỗng thấy một vòng tay ôm ngang eo cậu, đồng thời dần dần trượt xuống phía dưới.

Nhạ Thanh “bụp” một phát biến về nguyên hình, một con ốc sên nho nhỏ cả người trắng như tuyết, óng ánh như ngọc rơi xuống đầu giường của Bạch Ngôn.

Hấn quơ tay vào khoảng không, thấy hành động này của Nhạ Thanh bèn cười hỏi: “Thế nào, sợ tôi ăn em à?”

Hai râu trắng trắng nho nhỏ của Nhạ Thanh run lấy bầy.

5.

Chuyện này không phải không có nguyên nhân, Nhạ Thanh nhớ rõ, có một lần cậu được Bạch Ngôn mời đến một yến hội, các món ăn gồm: ốc sên cay, ốc sên ngũ vị, ốc sên cà ri, phi long hí ngọc, ốc sên nổ, bánh mì nướng ốc sên, hương nhu bạch ngọc, hoàng lệ hí bạch ngọc, ốc sên xuyên sâu nướng bơ...

Tên mỗi món được đọc lên là Nhạ Thanh lại run sợ một cái.

Cuối cùng cậu run lấy bầy quay qua Bạch Ngôn nói: “Có phải ta đắc tội người không, ta sửa!”

Cậu nhớ rõ, lúc đó vẻ mặt Bạch Ngôn rất đặc sắc.

6.

Bạch Ngôn nhìn Nhạ Thanh, đột nhiên nhớ đến chuyện mất mặt năm xưa.

Lúc đó là Nhạ Thanh cứu hấn, hấn muốn báo ân, đặc biệt hén cậu ra.

Dẫn dò thuộc hạ đặt một bàn thức ăn toàn các món mà ốc sên thích, nhưng không ngờ, tên thuộc hạ nghe lầm thành mười ngàn cách làm món ốc sên...

Cầm tạ không thành, trái lại còn khiến Nhạ Thanh sợ hãi.

Từ đó về sau, Nhạh Thanh thấy hấn là sợ run.

7.

Vì Nhạh Thanh biến về nguyên hình, áo sơ mi của Bạch Ngôn rơi xuống đất. Hấn nhậh lên, trên áo có mùi hương thoang thoảng, là mùi của Nhạh Thanh.

Mà áo còn ẩm ướt, vừa nầy hấn nhìn Nhạh Thanh mặc đã nhìn ra, cậu mặc vào khiến cái áo như xuyên thấu, còn có thể thấy hai điểm nhỏ trước ngực cậu.

Lúc này cầm cái áo lên, hấn mới nhận ra.

Nhạh Thanh không mặc quần áo của loài người được, không có tính năng chống thấm nước...

Nhạh Thanh ấh à, nói là “*người nước*” cũng không sai.

8.

Bạch Ngôn đột nhiên nhìn về phía giường, quả nhiên, ga giường dưới người Nhạh Thanh đã ướt một mảng, còn dính dính.

Hấn vươn tay ra: “Đi xuống, tối nay tôi còn ngủ trên giường.”

Nhạh Thanh do dự một lúc, cuối cùng mới chậm chạp bò lên ngón tay Bạch Ngôn.

Trời đất quay cuồng, cậu gấh gao ôm chặt ngón tay hấn, đồng thời cắn hấn một phấh! Thế nhưng lực quá yếu, da hồ ly cứng rắn, trái lại còn tự làm đau răng, râu nhỏ đáng thương run run vài cái.

Bạch Ngôn sững sốt, cả người như mềm đi, con ốc nhỏ này, có phải vừa hôn hấn một cái không?

9.

Bạch Ngôn tìm được một cây kéo, răng rắc rắc rắc bắt đầu tự cắt lông của hấn.

Vừa cắt vừa xót xa tiếc nuối nhìn mớ lông.

Nhạh Thanh co quắh cả người, nếu đã tiếc sao còn cắt, hồ ly đều là cuồng tự ngược hấh?!

Giống như ốc sên yêu cái vỏ nhỏ của cậu, hồ ly rất yêu lông của hắn.

Cho đến khi một bộ đồ chống nước nằm trong tay, Nhạn Thanh mới phát hiện, cậu đang cầm một củ khoai lang phồng tay...

Nhưng cậu phải mặc, không thể ngày nào cũng trần truồng trước mặt Bạch Ngôn.

Tuy cũng có thể hiện nguyên hình, nhưng hễ nơi nào cậu bò qua cũng có một vũng nước nhỏ.

10.

Để làm quần áo cho Nhạn Thanh.

Hồ ly trụi lông rồi.

11.

Hồ ly không lông vô lương tâm nói: “Em có biết hiện giờ lông thiên hồ đều bán theo từng sợi không?”

Nhìn bộ quần áo không biết do bao nhiêu triệu sợi lông tạo thành, Nhạn Thanh bị ép mua ép bán...

Tuyệt vọng là cái gì, có ăn được không?

2. Chương 2

12.

Quả nhiên vẫn là tên hồ ly khiến người ta cực kỳ chán ghét!

13.

“Theo cách nói của loài người, hiện tại tôi là kim chủ của em.”

Nhạn Thanh: “?”

“Theo cách nói của loài người, em là con dâu nuôi từ bé của tôi.”

Nhận Thanh: “?”

Nhận Thanh: “Ta là ốc sên đã thành niên!”

Bạch Ngôn: “Còn thiếu 5 năm 20 ngày 1 canh giờ em mới thành niên, câm miệng!”

Càng nghĩ càng thấy sợ...

Những sinh vật sống rất rất rất lâu như họ thường không có khái niệm cụ thể về thời gian, nhưng tên Bạch Ngôn biến thái này không chỉ biết chính xác số năm, còn chính xác cả ngày giờ. Nhưng ngay cả cậu cũng không biết giờ sinh, sao tên này lại biết?

Nhận Thanh – phản – ứng – chậm – nửa – ngày: “Người điều tra ta!”

“Còn cần điều tra sao? Cha em bán cả ngày sinh tháng đẻ của em cho tôi.”

Dường như còn ngại thiếu, Bạch Ngôn tiếp tục thêm mắm thêm muối: “Mười triệu.”

14.

Mười triệu là bao nhiêu sợi lông thiên hồ, Bạch Ngôn – thương gia vô lương tâm hôm nay cho vay với lãi suất cao nhất, hẳn bày dáng vẻ cực kỳ hiền lành vô hại: “Nể tình chúng ta quen biết mấy trăm năm, tôi bớt cho em, trừ số lẻ, một trăm triệu thôi.”

Dù không biết giá cả thị trường ngày nay, nhưng một trăm triệu đã nghiêm trọng vượt qua khỏi khái niệm tiền bạc trong đầu của ốc sên Nhận Thanh, đời này ốc sên nghèo khổ chưa từng thấy nhiều tiền như vậy, Nhận Thanh lớn tiếng: “Một trăm triệu, sao người không đi cướp tiền luôn đi!”

Bạch Ngôn cười híp mắt: “Tôi không cướp tiền, cướp em.”

15.

Chữ “cướp” này dùng rất tốt, rất hay.

Khi hai người đang khắc khẩu, đối mặt với vấn đề khó khăn là tối nay ngủ thế nào, một đóa hoa đào thông thả bay vào từ cửa sổ.

Lúc đó Nhận Thanh và Bạch Ngôn còn đang lôi lôi kéo kéo, một người chết cũng không lên giường, một người muốn kéo lên giường.

Đùa à, sao cậu có thể nằm chung giường với tình địch!

Nhận Thanh tao nhã lịch sự nhắm mắt nói: “Tư thế ngủ của ta không tốt, nửa đêm hay đánh người!”

Nhận Thanh: “Chân ta thối lắm!”

Nhận Thanh: “Ta còn ngứa! Cái kiểu ngứa vang trời đó!”

“Xem ra bốn tọa đến không đúng lúc. Chắc, không ngờ khẩu vị của tam điện hạ lại nặng như vậy.” Một giọng nói xa lạ xen ngang vào đoạn đối thoại.

Hai người đang lôi lôi kéo kéo lập tức yên tĩnh...

16.

Trên đời này chuyện xấu hổ nhất là gì?

Không gì bằng trước mặt bạch nguyệt quang nói mình đánh người, chân thối, ngứa...

Nhận Thanh ngậy ra như phồng, rơi vào trạng thái hóa đá...

17.

Trên đời này chuyện xấu hổ nhất là gì?

Đang muốn lên giường, bạn trai cũ đột ngột xuất hiện!

Bạch Ngôn: “Cậu đến làm gì?!” Còn cố tình chọn ngay lúc này!

Người đến thông thả từ tốn hóa thành hình người, mùi hương hoa đào tỏa ra từ người y. Ánh mắt như làn sóng xuân, ửng đỏ diễm lệ: “Tôi không tới tìm anh, gấp cái gì?”

Cảnh giới trong lòng Bạch Ngôn nhảy mắt lên đến level max, hần im lặng che Nhận Thanh phía sau: “Ở đây không có người cậu muốn tìm, chúng tôi buồn ngủ.”

“Ngủ giấc ngủ tê liệt của anh đi!”

**” !” là một câu lưu hành trên mạng, chỉ những tin tức đột nhiên xuất hiện và rầm rộ, có thể là được share trong friendlist, kiểu như ngủ 1 giấc tỉnh lại thế giới thay đổi, tôi là ai đây là đâu á. Tui k hiểu trong trường hợp này lắm, ai biết cmt chỉ dùm nha.*

18.

Nhận Thanh hoàn toàn bị sét đánh.

Người thay đổi 360 độ này là ai? Là ai?!

Nhưng chờ đến lúc cậu lấy lại tinh thần, cậu đã xuất hiện trong hộp đêm.

Bên trái là Sơ Vân, bên phải là Bạch Ngôn, cậu ngồi giữa như nhân bánh quy, động cũng không dám động.

Mà đối diện cậu là một đám đầu trâu mặt ngựa. Từng đưa nhìn cậu mà thèm chảy nước miếng.

Nhận Thanh: “...”

19.

Đây là tiệc chào mừng Nhận Thanh, người tổ chức là Sơ Vân.

Nhưng không ai ngờ, đại thần Bạch Ngôn cũng đến.

Hắn có mặt, đám yêu ma quỷ quái giống như gà con thấy điều hâu.

Sợ hãi, tâm tư gì đó bay sạch.

Mà Nhận Thanh sợ run không tự chủ nhích lại gần Bạch Ngôn.

Khóe miệng hắn cong lên, đột nhiên cúi người cắn lên vành tai trắng nõn của cậu, còn cố ý thở gấp, nhỏ giọng nói: “Em biết hộp đêm là gì không?”

Nhận Thanh: “..?” Xấu hổ jpg. Lắc đầu jpg.

Cậu né tránh bờ môi của Bạch Ngôn, ồc – hồ thụ thụ bất thân!

Hơn nữa nhìn Sơ Vân và Bạch Ngôn, người không để ý đến ta, ta không để ý đến người, hai người này chia tay rồi sao?

Không biết có phải do tác động tâm lý hay không, Nhạn Thanh cảm thấy hai người này không giống một đôi yêu nhau...

Vậy là không cần tiếp tục rút đao với tình địch nữa sao?!

3. Chương 3

20.

Sức chiến đấu của tộc ốc sên thời kỳ đồng thau so với sức chiến đấu của tộc hồ thời kỳ vương giả, đánh nhau chỉ có thể bắn ra đốm lửa tình yêu.

Từng trải qua vô số lần bị đánh tới bởi tan tác khiến Nhạn Thanh nhận ra, đánh nhau với ai cũng được, tuyệt đối không được đánh với Bạch Ngôn.

Có ai đánh nhau mà môi chạm môi không?!

21.

Nhạn Thanh hôn mê 300 năm, đối với thế giới hiện tại là một mặt ngơ ngác, hai mặt ngơ ngác, n mặt ngơ ngác.

Hộp đêm? (Dạ điểm)

Không phải là buổi tối (dạ) mở tiệm (điểm) sao?

Nhưng Nhạn Thanh có cảm giác, nụ cười này của Bạch Ngôn cần phải tìm hiểu kỹ...

Đúng lúc này, giữa sân khấu mờ tối đột nhiên bật sáng, trong ánh sáng nhấp nháy, một đám tiểu yêu tinh vô cùng xinh đẹp đi tới bắt đầu nhảy múa.

Thế nhưng... Sao quần áo trên người chúng càng nhảy càng ít vậy?

Nhận Thanh mê man. jpg

Đến khi đám yêu tinh chỉ còn lại mảnh vải hình tam giác, hai mắt Nhận Thanh đột nhiên bị hai bàn tay to che lại.

Nhìn kích cỡ tay là biết của người nào!

Ta cần!

22.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay lúc bầu không khí sắp sôi sùng sục, một tiếng hét đột ngột vang lên: “BẮT MẠI DÂM, TẮT CẢ NGỒI XUỐNG!”

Tiệc chào đón Nhận Thanh vừa mới bắt đầu đã kết thúc.

Tất cả được mời đến cục cảnh sát, gồm cả Bạch Ngôn.

Về mặt Sơ Vân rất tệ, thậm chí không thèm nhìn viên cảnh sát trước mặt.

Nhưng viên cảnh sát này lại rất thích nhìn y.

Nhận Thanh yên lặng nghĩ, hình như Sơ Vân rất được chào đón...

Một lúc lâu sau, tầm mắt viên cảnh sát mới dời đến Nhận Thanh, mang theo tia tìm tòi: “Không có hộ khẩu?”

Nhận Thanh: “?”

Là cái gì???

23.

Nhận Thanh có thân phận mới – Bạch Nhận Thanh.

Nhận Thanh: “???”

Sơ Vân nhìn tờ giấy kia, chất vấn Bạch Ngôn: “Mẹ nó, anh nghiêm túc?”

Bạch Ngôn: “Cột quan hệ này tôi nên viết cha nuôi hay là chồng đây?”

Nhạn Thanh: “???”

Cảnh sát bày vẻ mặt khó nói, dùng ánh mắt như nhìn thiếu năng trí tuệ nhìn bọn họ.

Cuối cùng lúc Bạch Ngôn viết “con dâu nuôi từ bé”, mọi người lập tức hít thở không thông.

Thế nhưng không biết Bạch Ngôn moi từ đâu ra giấy bán mình của Nhạn Thanh!

Còn có căn cứ giao dịch mười triệu!

Có chữ cha Nhạn Thanh tự tay viết đồng ý!

Cảnh sát đồng tình nhìn Nhạn Thanh.

Sơ Vân phát cú xù lông, dù y không có lông.

24.

“Ai là con dâu nuôi từ bé của người!!!”

“Đó chỉ là một tờ giấy thôi mà, một tờ giấy thông hành. Thì ra em để ý có phải là con dâu nuôi từ bé của tôi như vậy.”

“Người!!!”

“Con dâu nuôi từ bé ngoan, gọi chồng đi nào.”

“Chết đi!”

Nếu lúc này Nhạn Thanh hiện nguyên hình, chắc chắn cậu sẽ dựng râu, căm tức nhìn Bạch Ngôn.

Đã có nam thần rồi mà vẫn còn trêu hoa ghẹo nguyệt, quả thực là không tuân thủ phụ đạo!

25.

Ngày nay yêu quái có thể sống trong xã hội loài người, nhưng giống con người có thể căn cước, yêu quái cũng cần làm hộ khẩu, ký quỹ một số tiền đáng kể, bảo đảm bản thân không tùy ý sinh sự, gây hại cho con người ở nhân giới.

Nếu không sẽ bị coi là không có hộ khẩu, nhốt vào tù chờ xử lý.

Vì thế số tiền mà Nhạ Thanh thiếu Bạch Ngôn cứ như quả cầu tuyết vậy, càng lăn càng nhiều.

Giải quyết xong chuyện hộ khẩu của Nhạ Thanh, tầm mắt của viên cảnh sát lại dời đến Sơ Vân.

Nhưng rất hiển nhiên, Sơ Vân không thèm để ý đến hắn.

Bầu không khí giữa hai người khiến Nhạ Thanh cảm thấy kỳ quái.

Bạch Ngôn rất đúng lúc nhích lại gần: “Muốn biết quan hệ giữa hai người họ không?”

Nhạ Thanh gật đầu.

Bạch Ngôn cười mà như không cười: “Bạn trai cũ.”

Cậu mở to hai mắt, không thể tin nổi, sao có thể? Không phải chứ? Trong ký ức của cậu, đây tuyệt đối là lần đầu tiên gặp viên cảnh sát này.

“Anh câm miệng đi, đây là bạn trai cũ thứ 108 của tôi!” Sơ Vân đột nhiên rống lớn rồi bỏ đi ra ngoài. Nhạ Thanh sợ đến nỗi suýt chút nữa tím nháy ra ngoài.

Cậu vừa nghe thấy cái gì???

Tại sao cậu vừa ngủ một giấc, cả thế giới đã thay đổi?

Thế giới này vẫn còn trời tròn đất vuông chứ?

Mà đứng bên cạnh Nhạ Thanh, Bạch Ngôn nhìn tiểu ốc sên kinh ngạc đến đờ người, khóe miệng càng lúc càng cong lên.

26.

Thứ chạy trên đường không còn là xe ngựa mà là thứ gì đó bọc sắt có bốn bánh xe.

Trên trời không hề có chim chóc, chỉ có con chim sắt to lớn bay từ phía chân trời.

Nhà cao tầng che hết tầm mắt, không còn có thể liếc mắt là thấy bờ bên kia.

Người trên đường vô cùng đông đúc, còn ăn mặc hở hang.

Cổ áo thấp đến nỗi có thể thấy phần mềm mại phía trước, vậy thì ngắn đến kỳ cục.

Cơ thể trắng nõn chói mắt đầy đường.

Được coi là “cổ nhân” tư tưởng cổ hủ, Nhạ Thanh bày tỏ không chịu nổi kích thích này.

27.

“Sao trước đây tôi không biết em mắc chứng sợ hãi?” Bạch Ngôn rót một ly nước mật ong cho Nhạ Thanh, ôn hòa dỗ dành tiểu ốc sên bị sợ hãi.

“Chứng sợ hãi là cái gì?”

“... Có lẽ nên dạy em văn hóa xã hội ngày nay.”

“Người nghĩ ta mù chữ? Nhớ năm đó ta là người đậu Trạng Nguyên!”

“Ừ ừ, em lợi hại nhất.” Trong lòng hắn lại thầm nghĩ, đến bây giờ tiểu ốc sên ngốc nghếch vẫn không biết, cái danh Trạng Nguyên năm đó là hắn mua để dỗ Nhạ Thanh vui vẻ.

Chuyện đó xảy ra khi nào nhỉ?

Bạch Ngôn nhớ mang máng, lúc đó hắn gặp phải lần ép hôn nghiêm trọng nhất trong lịch sử...

Là tên ngốc nào nói hắn bị liệt dương?

Chưa kịp làm gì đã bị bắt vô đồn, tội em.

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

28.

Sinh mệnh của yêu tộc rất dài, tốc độ trưởng thành có nhanh có chậm.

Giống như tộc ốc sên, hơn 1000 tuổi như Nhạ Thanh vẫn còn thiếu 5 năm mới tính là thành niên.

Còn tộc hồ yêu, mấy trăm tuổi là đã thành niên.

Tộc hoa yêu còn ngắn hơn.

Nhạ Thanh, Sơ Vân, Bạch Ngôn từng cùng học chung nhà trẻ ở yêu giới.

Nhưng khi Bạch Ngôn học tiểu học, Nhạ Thanh vẫn còn ở nhà trẻ.

Bạch Ngôn lên cấp 2, Nhạ Thanh vẫn còn ở nhà trẻ.

Bạch Ngôn lên cấp 3, Nhạ Thanh vẫn đang ở nhà trẻ!

Cho đến khi Bạch Ngôn tốt nghiệp cấp 3, rốt cuộc Nhạ Thanh mới lên tiểu học.

Tộc ốc sên làm cái gì cũng chậm, nói chậm, ăn chậm, làm việc chậm, học tập cũng chậm...

Ở thế giới loài người, người đang học tiểu học và đại học gần như hoàn toàn không tiếp xúc với nhau.

Nhưng ở yêu giới, thầy giáo cực ít, con nít ở yêu giới lại ồn ào ầm ĩ, thế nên tập trung chúng lại một nơi để quản lý.

Tất cả đều học tập trên núi.

Thế là...

Vận mệnh bọn họ tiếp tục gặp nhau.

Bạch Ngôn có thêm trò vui mới, không có việc gì thích chạy đến khu tiểu học, bắt nạt tiểu ốc sên, hoặc là trêu chọc cậu.

Hắn nghĩ hai cái râu của tiểu ốc sên rất đáng yêu.

Sau này, Bạch Ngôn tốt nghiệp, Nhạ Thanh ở lại học tiếp.

Thế giới của hai người bắt đầu biến đổi long trời lở đất.

Một người bị cuốn vào tranh đấu, so tâm cơ, một người tiếp tục ngây thơ mờ mịt.

29.

Các yêu đã ra trường không được tiến vào trường cũ nữa.

Chuyện này không phải không có nguyên nhân, các yêu quái thành niên có năng lực rất mạnh, có thể đơn giản giết chết một thú con.

Từng có một vụ án, ngay dưới mí mắt của các giáo viên, một tiểu hồ ly bị một con hỏa long giết chết. Gần như tất cả còn chưa kịp phản ứng thì tiểu hồ ly đã không còn sự sống, ngay cả có cứu chữa cũng không có thời gian. Vụ án mạng năm đó làm cả yêu giới giật mình.

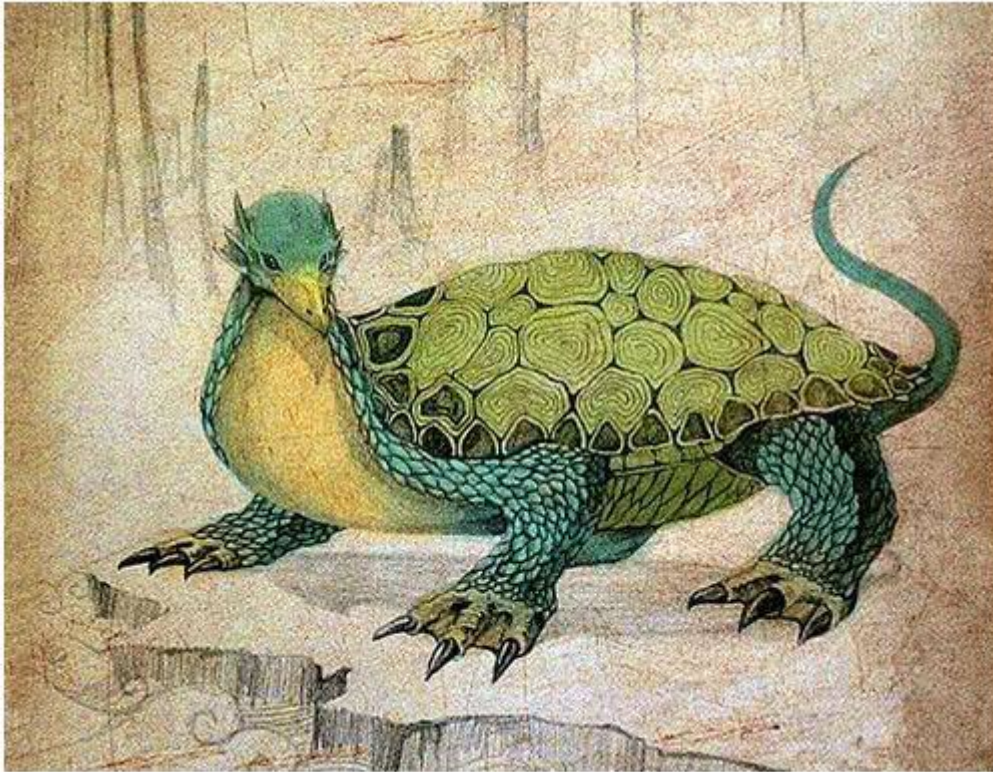
Nhân giới thì oan có đầu nợ có chủ, tự báo thù không được có thể dựa vào pháp luật.

Mà ở yêu giới, sức mạnh mới là tất cả.

Không có sức mạnh, dù có chết cũng không lưu lại xương cốt.

Không có yêu nào dám nhận đó là con mình, cũng không có yêu nào dám đi khiêu chiến hỏa long.

Sau khi sự cố xảy ra, hiệu trưởng học viện Huyền Quy ném da mặt, không biết xấu hổ chạy đi tìm Huyền Vũ, nhờ đối phương bày tầng tầng kết giới bốn phía quanh học viện.

huyền quy

huyền

vũ

Từ đó về sau, sau khi tốt nghiệp các yêu không được phép tiến vào học viện.

Dù là Yêu Vương đến cũng vậy.

Thế nên sau khi tốt nghiệp mấy trăm năm, Bạch Ngôn chưa từng gặp lại Nhạn Thanh.

30.

Hắn quay lại Hồ tộc, làm tam điện hạ của hắn.

Nơi ở của Hồ tộc âm nhạc khắp nơi, có thể tìm vui mọi nơi.

Sa vào lạc thú, Bạch Ngôn hoang đường vài thập niên.

Như là cuồng hoan trước diệt vong.

Cho đến khi thời điểm kết thúc kéo đến.

Đến cuối cùng, hắn cảm nhận được thế nào là cô đơn.

Phụ vương của hắn là một gã ngựa đực khôn nạn, Bạch Ngôn có tổng cộng mười mấy anh em, đó là chưa tính đến đám con riêng.

Những tên này cả ngày dùng mưu kế, chém giết lẫn nhau.

Hắn thấy phiền, rồi lại không thể không bị cuốn vào đó.

Hắn cố nguy trang bản thân thành một kẻ không có sức uy hiếp, chỉ biết vui đùa dãn độ.

Nhưng không ngờ... Là hắn quá ngây thơ.

Bạch Ngôn chưa từng nghĩ, có ngày hắn sẽ lấy dáng vẻ chật vật như vậy xuất hiện trước mặt Nhạn Thanh lần nữa.

31.

Đây là hồ ly tinh từ trên trời rơi xuống à?

32.

Sau đó hồ ly tinh trọng thương được tiểu ốc sên mà hắn từng bắt nạt cứu???

Đây là kịch bản tuyệt vời gì vậy?!

Tuy hắn cũng không biết, hồ ly tinh này suýt nữa dè chết tiểu ốc sên.

33.

Nghe nói Nhạn Thanh là cao tài sinh y viện?

Bạch Ngôn rất ngạc nhiên.

Tiểu ốc sên năm đó lưu ban vô số lần, nay thành “Đế Hoa Chi Tú” của y viện?

*Ngôn ngữ mang, nôm na là rất trâu bò.

Tạo hóa xoay vòng?

34.

Nhạn Thanh cũng không biết cậu cứu là Bạch Ngôn, cả người hồ ly toàn là máu, đang hấp hối.

Ngoại trừ nhiều đuôi, không khác gì mấy con hồ ly tầm thường.

Lúc đó Nhạn Thanh đang hái thuốc, đột nhiên bị một vật thể bay không xác định (UFO) dè trúng.

Râu nhỏ run rẩy, vất vả lắm mới thu về.

Nhạn Thanh muốn xoay người cũng không được, suýt nữa bị dè chết ở đây.

Máu thấm ướt cái vỏ nhỏ của tiểu ốc sên, cậu gửi một cái, tình huống của tên lông xù này không tốt.

5. Chương 5

35.

Bạch Ngôn bị thương rất nặng, chỉ có thể mặc kệ Nhạn Thanh vịn nắn.

Đặc biệt lúc Nhạn Thanh bày ngân châm vừa to vừa dài trước mặt hắn, cả người hồ ly run lên.

Bạch Ngôn cho rằng Nhạ Thanh cố ý chĩnh hấn.

Nhưng kỳ thật cậu vốn không nhận ra nguyên hình của Bạch Ngôn.

Mà Bạch Ngôn, hấn chưa từng thấy tiểu ốc sên nghiêm túc như thế, cũng chưa bao giờ thấy tiểu ốc sên nghiêm trọng như thế.

Nếu người bị nhìn chăm chú không phải là hấn, Bạch Ngôn tin tưởng cảm giác sẽ tốt hơn.

Nhạ Thanh đang tìm xem huyết của hồ ly nằm ở đâu.

Cây châm thứ nhất còn lớn hơn tay ốc sên run rẩy trước mặt Bạch Ngôn, hù chết hồ ly rồi.

Rốt cuộc cây châm đâm xuống.

“A a a a a a a a a a a a á!”

Tiểu ốc sên đơ cả người.

Giọng nói này hơi quen quen...

Nhưng không nhớ ra nổi...

Nhìn bộ lông hồ ly trắng như tuyết loang ra chất lỏng màu đỏ, Nhạ Thanh chậm rãi nói: “Xin lỗi... Ta đâm sai vị trí...”

“Chết tiệt! Người cố ý phải không?!”

Cả người hồ ly đột nhiên phát ra ánh sáng chói mắt, một mỹ nhân xuất hiện trước mặt Nhạ Thanh.

Mái tóc dài màu bạc tán loạn rũ xuống đến thắt lưng, quần áo rách tả tơi, kết hợp với dáng vẻ chật vật máu me bết bết, tất cả các vết thương đều do đao kiếm gây ra, quanh người có một tầng tử khí xua cũng không tan. Chỉ có đôi mắt nổi giận đùng đùng này là có chút sinh khí.

Nhạ Thanh bị trùng, lắp bắp nói: “Ta thật sự không... Không cố... Cố ý... Trông người rất giống... Hơi quen... Quen thuộc.”

Đường như cậu đang cố nhớ lại.

36.

Lần này Bạch Ngôn thật sự bị Nhạn Thanh chọc phát cáu!

Tốt lắm, rất tốt!

Đâm châm cho hấn sai chỗ không nói.

Thế mà ngay cả người cùng từng ở chung mấy trăm năm cũng quên.

Mặt mày hấn dần trở nên hung ác.

Đáng vẻ đáng sợ này khiến Nhạn Thanh chợt nhớ ra: “Bạch... Bạch Ngôn?”

“Chúc mừng người đã đoán đúng.”

“À... Bây giờ ta chạy có kịp không?”

“Không kịp rồi, thân ái.”

37.

Bạch Ngôn nói: “Người biết Hồ tộc chúng ta có thuật nhiếp hồn đoạt phách đúng không? Nếu người đối xử với ta không tốt, ta không ngại sử dụng thuật này trên người người đâu.”

Nhạn Thanh sợ run.

Bạch Ngôn vốn chỉ muốn dọa tiểu ốc sên, giống như lúc trước thường trêu chọc cậu. Hấn hiểu rõ thân thể của hấn, nếu đã đến thời điểm cuối của cuộc đời, vậy thì trải qua quãng thời gian này cùng tiểu ốc sên cũng không quá tệ...

Bạch Ngôn cho phép bản thân thả lỏng.

Nhạn Thanh hái thuốc, hấn dùng đuôi quần quanh cổ cậu, treo mình trên người đối phương. Bộ lông xù ít đi một chút, hồ ly mở to đôi mắt trong trẻo, khiến người khác nhìn lại thấy đáng yêu.

Nhạn Thanh muốn đẩy hồ ly ra, nhưng cậu không có sức chống cự đối với lông xù. Tiểu hồ ly chớp chớp mắt, Nhạn Thanh lập tức bị manh hóa, suýt nữa mất máu, đành để hấn treo trên người.

Nhưng tên này được một tắc lại muốn tiến thêm một thước!

Nhận Thanh ngủ, Bạch Ngôn nằm sấp trên bụng cậu.

Nhận Thanh: “...”

Vốn muốn đuổi đi, thế nhưng... ừm... có chút ầm áp...

Nhận Thanh đi tới đâu, Bạch Ngôn theo sát tới đó, giống như keo da chó vậy.

Tuy ngày nào cũng bị Nhận Thanh châm đến chết đi sống lại, nhưng làm cách nào cũng không đuổi được.

38.

Bạch Ngôn không thể nào ngờ sẽ được chứng kiến chuyện lạ như vậy trên đời, không biết là lấy ngựa chết làm ngựa sống, hay là vết thương của hắn không nặng như hắn tưởng.

Hắn được Nhận Thanh cứu sống.

Từ nay về sau chịu ơn cứu mạng.

Cao tài sinh y viện nha.

39.

Thế là tiếp theo sau đó có bữa tiệc toàn ốc sên, hắn xin thề, hắn chỉ muốn mời Nhận Thanh ăn một bữa thật ngon, thế nhưng rốt cuộc sai lầm từ đâu mà ra?!

40.

Vết thương đã lành bảy tám phần, nhưng Bạch Ngôn vẫn không chịu đi, cho đến khi Nhận Thanh khai giảng, mà hắn thì không vào được kết giới trường cũ, hai người mới tách ra.

Bạch Ngôn không ngờ...

Ngày hắn không chết trở về, Hồ tộc bắt đầu ồn ào như gió lốc tin tức hắn bị liệt dương...

Thân làm một con hồ ly... Sao có thể LIỆT DƯƠNG CHÚ!

Quả thật vô cùng nhục nhã!

41.

Ngày hôm sau khi trở về Hồ tộc, Bạch Ngôn bị ép hôn.

42.

Nhận Thanh uống xong nước mật ong, râu bắt đầu cụp xuống, muốn ngủ rồi.

Cả người còn dính chặt lấy cái ly thủy tinh nhưng đầu đã gục xuống.

Bạch Ngôn nhìn mà buồn cười, lại nhin không được nhìn tiếp, dường như có thể nhìn ngắm mãi như vậy.

Không nhớ gì sao?

Không nhớ rõ cũng tốt.

Cũng không phải là hồi ức vui vẻ gì.

“Nhận Thanh à Nhận Thanh, anh có thể cứ như vậy giấu em sao, giấu cả đời sao?” Hấn nhỏ giọng thở dài nói.

43.

Nhận Thanh bị một tràng âm thanh chưa từng nghe đánh thức.

Cậu mơ mơ màng màng nhìn màn hình trước mặt, giống như múa rối mà cậu từng thấy, có thứ gì đó đang chuyển động.

Còn có tiếng động.

Nhận Thanh hỏi: “Người đang làm gì đó?”

“Chơi trò chơi.”

Trò chơi?

Nhận Thanh phản ứng chậm cả buổi.

Mà lúc này, trong màn hình Bạch Ngôn đang chơi đã bùng nổ.

“A a a a a a a, nói, trong phòng anh còn có ai?! Có phải kim ốc tàng kiều sau lưng chúng tôi không?!”

“Giọng nói của anh chàng kia thật dễ nghe!”

“Anh trai đừng sợ, chúng tôi không phải là người tốt gì đâu.”

Nhận Thanh thức dậy rất không đúng lúc, Bạch Ngôn đang livestream.

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của Nhận Thanh, Bạch Ngôn định sẽ giải thích trò chơi điện tử là cái gì cho Nhận Thanh, đối với cậu, đó là thứ vô cùng cao thâm khó hiểu, trên thực tế, đó là thứ mà học sinh tiểu học chính phục.

Hắn lên tiếng hỏi: “Dậy rồi, muốn ăn cái gì?”

Nhận Thanh tức giận, hung dữ nói: “Ăn người!”

Một câu vừa nói ra, bốn phía lập tức kinh ngạc.

6. Chương 6

44.

Bạch Ngôn: “Em lặp lại lần nữa? Ăn cái gì?”

Hắn không nói lời nào còn tốt, vừa nói xong, Nhận Thanh lại sợ hãi, hai râu ỉu xiu cụp xuống rồi lại dựng đứng lên, hung dữ lên tiếng: “Nói! Có phải ngươi bội tình bạc nghĩa không?”

Bạch Ngôn: “?!”

Bạch Ngôn: “Cái quái gì? Bội cái gì, bạc cái gì?”

Nhận Thanh lại nói: “Nếu không hai người sẽ không chia tay!”

Lúc này hắn mới từ mấy câu nói này mà hiểu được, Nhận Thanh coi hắn là tra nam.

Bạch Ngôn: “...”

“Tôi không giống lão cha ngựa đực của tôi, em hiểu không?”

“Là Sơ Vân bỏ rơi tôi trước, em biết không?”

“Tôi đường đường là tam điện hạ mà bị một đóa hoa bỏ rơi, em hiểu không???”

Nhận Thanh im lặng một lúc, sau đó đột nhiên bật cười ha hả: “Ha ha ha ha ha, Sơ Vân làm tốt lắm!”

Bạch Ngôn: “...” Hắn nghĩ xem nên hàm cách thủy tiểu ốc sên thế nào đây!

Nhưng nhìn Nhận Thanh cười vui vẻ, khoe miệng hắn nhin không được cong lên, cho đến khi tiếng nhạc máy móc khi nhân vật mạnh mẽ trong game bị đánh chết truyền vào tai, hắn mới sực tỉnh!

Vì bị câu nói quá mức kích thích của Nhận Thanh làm đờ người, nhân vật trong game không nhúc nhích một thời gian dài, cuối cùng bị đối phương giết chết. Người nọ vốn tưởng đại thần cố ý bắt động dùng chiêu gây ông đập lưng ông, thế nên địch không động ta cũng không động. Nhưng cứ giằng co như thế một lúc lâu, đại thần vẫn không nhúc nhích, hắn nhin không được tiến lên chém hai đao, đại thần vẫn đứng im như cũ, rốt cuộc hắn thả lỏng, bắt đầu cuồng chém.

Vì đang trực tiếp, tất cả mọi người đều chứng kiến toàn bộ quá trình nhân vật của Bạch Ngôn bị hành hạ đến chết.

Mà vấn đề không phải ở đây, liếc nhìn lại, toàn bộ bình luận chạy ngang màn hình đã nổ như pháo hoa.

Bạch Ngôn: “...” Mỹ sắc hại người, đau đầu!

45.

Cùng ngày, một làn gió bất lương thổi qua, nhanh chóng đẩy Bạch Ngôn lên hot search.

Hot search thứ nhất: *#Bạch Thần bị đá*.

Thứ hai: *#Bạch Thần bội tình bạc nghĩa*

Thứ ba: *#Sơ Vân là ai?*

Tiếp theo sau đó còn n tiêu đề nhỏ:

#Nhân vật thần bí xuất hiện khi Bạch Thần đang livestream là ai?

#Sơ Vân này chính là Sơ Vân đó ư?

#Lão cha của Bạch Thần.

#Tam điện hạ và hoa là cosplay cái gì vậy?

...

46.

Bạch Ngôn lại được mời đến cục cảnh sát uống trà.

Vị trí cũ, băng ghế cũ, người bên cạnh cũng y nguyên như trước.

Nhạ Thanh không hiểu vì sao cậu cũng bị bắt vào cục cảnh sát.

Lần này đổi lại là một yêu cảnh, vẻ mặt gian xảo, dứt khoát vào thẳng vấn đề: “Suýt nữa các người để lộ thân phận yêu quái. Có biết tính nghiêm trọng của vấn đề không?”

Nhạ Thanh như lọt vào sương mù, bầu không khí nhất thời yên tĩnh đến quỷ dị.

Cậu cẩn thận nhớ lại, lúc nào thì cậu suýt để lộ thân phận, nhưng từ đầu đến cuối cậu chỉ nói chuyện với Bạch Ngôn mà!

Dáng vẻ ngốc nghếch này khiến ánh mắt vị cảnh sát yêu quái càng sâu.

Bạch Ngôn yên lặng nhích lại gần, che trước người Nhạ Thanh: “Phạt bao nhiêu tiền, tôi trả.”

“Chuyện này... Ừm, người đại diện của Sơ Vân kiện anh xâm phạm danh dự nghệ danh.”

“???”

47.

Khó khăn lắm mới ra khỏi cục cảnh sát, Bạch Ngôn lập tức lấy di động ra bấm số.

Weibo đang hot đến không thể hot hơn, còn sắp nghênh đón một làn sóng mới.

Bởi vì Sơ Vân phát bài Weibo mới!

Hơn nữa hư hư thực thực đáp lại!

Vốn là một câu bình thường, nhưng thời điểm này đăng lên lại như có ý nghĩa sâu xa.

48.

@Thẩm Sơ Vân: Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

Kèm theo là hình ảnh y mặc đồ hóa trang, ôm một nhánh hoa nhảy múa, ánh mắt như hoa đào mời gọi.

49.

Một người trong giới giải trí, một người trong giới game.

Hai người không liên quan, hôm nay cùng lên hot search.

Thậm chí có người đào ra được một tấm hình không biết chụp từ năm nào rồi đăng lên: “Mọi người có thấy người đàn ông này rất giống Bạch Thần không?”

Một câu làm *kinh động hải âu bay loạn.

**Ý chỉ mọi người nghe mà hết hồn.*

Ngày đó Sơ Vân còn chưa nổi tiếng, vừa mới bước vào showbiz, ai cũng có người đại diện, có người chăm sóc, ân cần hỏi han. Chỉ có Sơ Vân là lẻ loi một mình ngồi xỏm trong góc, không người hỏi thăm, dù sao y chỉ đóng vai phụ.

Chuyện này vốn không có gì lạ, bao nhiêu người đều là lẫn lộn chạy đến, mẩu chốt ở chỗ, một chiếc xe xa hoa sang trọng khiêm tốn chạy vào phim trường, một người bước xuống xe, đi thẳng đến chỗ Sơ Vân rồi kéo y vào xe.

Tấm hình này chụp vào lúc đó.

Thoạt nhìn tư thế hai người này rất thân mật.

Sau đó sự nghiệp minh tinh của Sơ Vân vô cùng thuận lợi, luôn có người nói y là dựa vào quy tắc ngầm, người trong tấm hình kia chính là kim chủ của y.

Nhưng tấm hình này chụp không rõ, không ai nhận ra người đàn ông trong ảnh là ai.

Hôm nay tấm ảnh được moi ra, một câu đó của chủ Weibo không thể nói là không giật gân.

50.

Người đàn ông trong hình đúng là Bạch Ngôn. Hắn cực kỳ tức giận, hiếm khi bị ai khác ngoài Nhạn Thanh chọc phát điên. Hắn từng sống trong âm mưu dương mưu, vừa nghĩ đã thấy quá trùng hợp đến không thể trùng hợp hơn, giống như là có ai đó cố ý dẫn đường.

Hắn chỉ có hy vọng duy nhất, người đó không phải là Sơ Vân mà Nhạn Thanh luôn tin tưởng.

Bạch Ngôn gọi điện thoại qua, không ngờ nhanh chóng được bắt máy.

Hiển nhiên đối phương không nhìn số điện thoại, giọng nói cực kỳ hung ác.

“Đã nói rồi, đừng cố lết tới làm phiền ông đây nữa. Kim chủ của ông đây nhiều đến nỗi chạy đầy đường, bạn trai cũ của ông nhiều đến nỗi có thể mở trường học, muốn làm kim chủ ông thì xếp hàng 10 năm đi, còn muốn làm bạn trai thì phải dài 18 cm đã.”

Cái gì 18cm thì tự hiểu nha

7. Chương 7

51.

“Một cm cũng không thể thiếu!”

Chờ Sơ Vân gào xong, đang định cúp máy thì một giọng nói vô cùng quen thuộc truyền đến, giọng điệu như một lời khó nói hết: “Cậu luôn thẳng thắn như vậy?”

Sơ Vân: “Phụt!” Y gần như biểu diễn màn phun máu tại chỗ: “Bạch Ngôn?”

“Là tôi, vẫn còn nhận ra bạn trai cũ, tốt lắm, đầu óc không bị hỏng.”

Sơ Vân: “...”

Bạch Ngôn: “Cậu xem Weibo chưa?”

“Cái gì Weibo, hôm nay ông đây diễn cả ngày, vừa mới diễn xong thì bị cả tá điện thoại quấy rầy.”

“Bài Weibo đó không phải cậu đăng à?”

Sơ Vân: “Tôi đăng cái gì?” Y vội mở Weibo, sau đó trả lời: “Chỉ là một tấm hình thôi, sao lại chột tới đầu mày của anh rồi?”

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Ngôn vẫn không rõ, luôn thấy có điểm nào đó không đúng. Hắn bảo Sơ Vân phát Weibo làm sáng tỏ tấm hình kia, nhìn đội quân tà giáo từ từ tắt lửa, hắn mới thả lỏng trong lòng.

Sau đó quay qua nhìn người bên tay trái.

Người đâu?

Hắn vừa mới gọi điện thoại, Nhận Thanh đâu mất rồi?!

Bạch Ngôn lạc mất tiểu ốc sên của hắn lần thứ hai.

52.

Nhận Thanh đi trên đường lớn, người đến người đi, cực kỳ náo nhiệt.

Cậu đi theo mùi thơm, đi thẳng đến một cửa hàng bánh ngọt.

Nhận Thanh nhìn các loại bánh ngọt bên trong mà thèm chảy nước miếng. Tuy mấy loại bánh này không giống những loại mà cậu từng thấy, nhưng ngửi mùi là biết rất ngon rồi.

Từ sau khi tỉnh dậy, thứ duy nhất vào miệng cậu là ly nước mật ong. Lúc này ngửi mùi thơm của bánh ngọt, cậu nhin không nổi.

Trước khi đi, cậu gọi Bạch Ngôn, nhưng hần không để ý đến cậu. Hần cứ lảm bảm suốt với một cục sắt, Nhận Thanh cho là đầu óc hần hỏng rồi.

Cậu kéo tay Bạch Ngôn, nhưng một giây khi vừa chạm vào da thịt, cậu có cảm giác như bị điện giật. Cảm giác tê dại xuyên qua da thịt từ bàn tay, cuối cùng đánh thẳng vào tim.

Nhận Thanh vội hất tay ra, lùi ra sau ba bước, cảm giác như đầu óc cậu hỏng rồi.

Chị gái trong tiệm bánh ngọt đeo lỗ tai thỏ thật dài, Nhận Thanh không nhìn kỹ, theo bản năng tưởng là thỏ yêu, lễ phép hỏi: “Thỏ tỷ tỷ, cái này bán thế nào?”

Cô gái được Nhận Thanh gọi như vậy lập tức đỏ mặt, sau đó nói giá tiền.

Cậu sờ soạng khắp người một lúc lâu, không có lấy một đồng, hơn nữa cậu không hiểu nhân dân tệ là có ý gì.

Nhận Thanh chỉ có thể thòm thòm nhìn cái bánh gato, *trông mơ giải khát.

**Ví với việc dùng ảo tưởng để tự an ủi. Bắt nguồn từ tích: quân lính trên đường hành quân rất khát, thấy vậy Tào Tháo liền bảo rằng, họ sắp sửa hành quân qua rừng mơ. Nghe vậy, ai nấy đều ứa nước miếng và cảm thấy đỡ khát hẳn.*

53.

Việc buôn bán của tiệm bánh chưa từng đắt hàng như lúc này.

Gió nhẹ khẽ thổi qua, ánh mặt trời chiếu vào, nhân viên mới đến trong tiệm bánh hấp dẫn rất nhiều chị em phụ nữ.

Lỗ tai thật dài, gương mặt trắng nõn mà lại nhỏ nhắn như ngọc được chạm trổ khéo léo, xanh tươi mơn mớn, thoát nhìn như trên gương mặt toàn là Collagen. Cộng thêm giọng nói trẻ con càng làm các bà cô tim hồng bắn tung tóe, rất muốn véo gò má kia.

54.

Bạch Ngôn gấp đến nỗi xoay tròn, không biết Nhận Thanh chạy đi đâu.

Nhận Thanh không hề quen thuộc nhân giới ngày nay, nếu bị người ta lừa thì làm sao bây giờ?

Đồ ngốc kia dễ lừa gạt như vậy, có khi nào bị người ta nẫng luôn rồi không?

Hắn tâm tâm niệm niệm ba trăm năm, còn chưa kịp ăn, sao có thể bị người khác nhanh chân đến trước?!

Như cha già lo cho con bắt đầu vò đầu bứt tóc, hắn dùng tất cả quan hệ tìm người. Nhưng biển người mênh mông, hàng ngàn hàng tỷ người, giống như đãi cát trên biển, tìm một người dễ như vậy sao?

Nhìn mấy sợi tóc bị chính hắn bứt rụng, Bạch Ngôn đột nhiên nhớ ra, đây là nhúm lông duy nhất còn sót lại trên người hắn.

Hắn vội dừng hành vi tự ngược tàn khốc, ngộ nhỡ thật sự trục...

Tóc Bạch Ngôn vừa rơi xuống đất một lúc liền biến về nguyên dạng màu trắng.

Hắn ngồi xổm xuống, nhặt một sợi lông lên.

Ánh mắt hồ ly càng lúc càng sâu.

8. Chương 8

55.

Quần áo Nhận Thanh mặc trên người đều làm từ lông của Bạch Ngôn!

Hắn làm phép ẩn thân lên sợi lông, sau đó bắt đầu đuổi theo, va phải người ta cũng không dừng lại.

Giống như một tên điên trên đường lớn.

Chỉ có hắn biết, lòng bàn tay đã đỏ mồ hôi lạnh, cố hết sức kiềm chế không run rẩy.

Nhận Thanh không thể xảy ra chuyện, hấn chỉ vừa mới tìm được cậu về...

56.

Đến lúc Bạch Ngôn tìm đến cửa hàng bánh ngọt kia thì mặt trời đã sắp lặn, ánh mặt trời vàng nhạt chiếu lên thủy tinh trong suốt.

Cũng chiếu vào người thỏ Nhận Thanh bên trong.

Lỗ tai màu hồng, dáng người cao ráo, nụ cười hơi ngây ngô, lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu.

Thoạt nhìn trông rất vui vẻ.

Đầu tiên Bạch Ngôn thở dài một hơi, sau đó hấn lập tức xông vào, ôm chặt người nọ vào lòng, hung hăng ngửi mùi hương trên người cậu.

Nhận Thanh bị hấn làm giật mình, bởi vì bất thành lình bị ngửa ra sau mà một chân giơ lên, hơi đứng không vững.

Chỉ có thể dựa vào lòng Bạch Ngôn.

Cậu nhìn không thấy mặt hấn, nhưng lại biết rõ người vừa nhào vào tập kích cậu chính là tên quỷ đáng ghét Bạch Ngôn kia!

Nhận Thanh còn chưa kịp lên tiếng đã nghe hấn đánh đòn phủ đầu.

“Sau này không được không chào đã bỏ đi!”

“Em có biết một mình em ở bên ngoài nguy hiểm cỡ nào không!”

“Xin em, đừng lại... rời khỏi tôi...”

Giọng nói gấp gáp, còn thở hổn hển, như tìm được bảo bối vừa lạc mất.

Chữ cuối cùng nghẹn ngào như muốn vỡ ra.

Nhận Thanh định nói, “Ta gọi người rồi đó, ta không có không chào mà đi, là người không để ý đến ta.”
Đột nhiên cậu không nói nên lời, ngược lại không hiểu sao thốt lên một chữ: “Ừ.”

Một chữ chứa vô vàn cung chiêu, mà chính cậu cũng không biết.

57.

Cô gái trong cửa hàng bánh ngọt sợ đơ người nhìn hai người đàn ông ôm nhau, một lúc lâu vẫn không nói nên lời.

Nhận thấy hai người có thể sẽ cứ như vậy ôm nhau đến tối, cuối cùng cô hắng giọng: “Khụ khụ...”

Còn có người ở đây đó mấy anh ơi!

Nhận Thanh phản ứng chậm nửa nhịp, Bạch Ngôn đã buông cậu ra, bắt đầu gặng hỏi tại sao cậu lại chạy đến đây. Cậu nói rõ đầu đuôi mọi chuyện.

Thật ra là thèm ăn...

58.

Hôm nay Nhận Thanh không chỉ được ăn bánh gato, còn kiếm được tiền công là 100 tệ.

Lúc Bạch Ngôn chạy đến, bọn họ đang đóng cửa tiệm. Cô gái trong cửa hàng vươn tay ra với Nhận Thanh: “Hôm nay thật sự cảm ơn cậu, cửa tiệm chưa từng buôn bán tốt thế này, cậu có ý đến làm ở tiệm chị không?”

Nhận Thanh biết đây là ý muốn bắt tay, nhưng cậu chậm chạp chưa vươn tay ra, vẫn đang do dự.

Thời gian càng lâu, bầu không khí càng lúng túng.

“Nếu không muốn cũng không sao, chị chỉ thuận miệng hỏi thôi.”

Lúc cô rút tay lại, cuối cùng Nhận Thanh vươn tay ra.

Đó là bàn tay trắng như tuyết và rất nhỏ, một tay Bạch Ngôn có thể bao phủ.

Tay cậu rất mềm, đầu ngón tay óng ánh như ngọc, dưới ánh sáng như tản ra màu sắc.

Nhưng quanh năm suốt tháng ẩm ướt...

Nhận Thanh đã chuẩn bị tinh thần sẽ bị hất tay ra, nhận thấy ánh mắt chị tỏ đổi diện thay đổi, cậu nhắm hai mắt lại.

Nhận Thanh đã trải qua chuyện này rất nhiều lần rồi, nhưng vẫn sẽ không chết lạng sao?

Thế nhưng không bị hất tay ra...

Cô gái lấy cái cục sắt giống của Bạch Ngôn ra rồi nói: “Chúng đồ mồ hôi tay của cậu hơi nghiêm trọng, chị có một người bạn làm bác sĩ, có thể giúp cậu, cậu lưu số điện thoại của hấn đi.”

Tuy không hiểu số điện thoại là gì, nhưng Nhận Thanh vẫn rất vui vẻ.

“Di động của cậu đâu?”

“Ta không có di động.” Di động là cái gì nhỉ?

“...” Thoạt nhìn không giống con nhà nghèo, dù không nhìn ra quần áo đang mặc hiệu gì, nhưng cắt may tinh xảo khéo léo, hơn nữa lông này còn là lông thật.

Gần đây còn dùng lông hồ ly làm quần áo, không phải người bình thường có thể mua được.

Không phải là trộm chứ?

Nhìn dáng vẻ này không giống ăn trộm.

Cô gái không hiểu rõ lắm nhưng vẫn đưa tờ giấy ghi số điện thoại cho Nhận Thanh.

59.

Lúc Bạch Ngôn xông tới, Nhận Thanh đang nhận tờ giấy kia, còn cảm ơn chị tỏ.

Bạch Ngôn cũng nhìn thấy tờ giấy trong tay cậu, màu hồng không nói, còn hình trái tim...

Thấy dây số trên đó, hấn lập tức đen mặt.

Mới tỉnh lại không lâu đã học được đi quyến rũ gái đẹp rồi?!

“Tôi cắt giúp em.” Thật ra chính là tịch thu.

Nhạ Thanh không chịu.

“Em muốn làm cả tờ giấy ướt hết sao?” Hấn hỏi lại.

Nhạ Thanh nhìn tờ giấy trong lòng bàn tay đã bắt đầu thấm ướt, lúc này mới chịu đưa cho hấn, còn dặn dò phải cắt cẩn thận.

Gương mặt Bạch Ngôn nháy mắt đen hơn.

Rõ ràng là tờ giấy màu hồng, Bạch Ngôn lại thấy xanh đến phát hoảng

**Ảnh sợ đội nón xanh, bị cấm sờn đó mà.*

60.

Bạch Ngôn: “Xin hỏi chủ cửa hàng này là ai? Tôi muốn mua lại cửa hàng này.”

Ngũ bắt kinh nhân tử bất hưu.

**Lời mà không kinh động được lòng người thì có chết cũng không nguôi*

Một câu vừa nói ra thành công hù chết hai người có mặt.

Ngay cả Nhạ Thanh đang phồng mang trợn má nhau nuốt cũng ngừng lại, buông một đồng bánh ngọt Bạch Ngôn vừa mua cho cậu mà sững sờ nhìn hấn.

Một lúc lâu sau mới nói được một câu: “Rốt cuộc ngươi có bao nhiêu tiền?”

61.

Bạch Ngôn vô cùng dung tục nói: “Chờ em gả cho tôi rồi biết. Đến lúc đó toàn bộ tài sản của tôi đều là của em.”

Nhạ Thanh: “...”

Nhận Thanh: “Đi chết đi!”

62.

Còn không nhìn ra quan hệ giữa hai người này thì cô gái thổ bì ngu luôn rồi. Cô bày dáng vẻ đã hiểu, sau đó lại nói: “Xin lỗi, ông chủ của tôi đã nói, cửa hàng này không bán.”

“Tôi có thể trả gấp hai giá thị trường.”

Cô gái cười cười: “Không phải vấn đề tiền bạc. Anh đi theo tôi.”

Đi qua các tủ kính, bên trong là một căn phòng riêng. Cô gái không để hai người vào phòng, chỉ đứng trước cửa chỉ chỉ phía trên.

Đó là một bảng hiệu cổ xưa, trên đó ghi “THIÊN HẠ ĐỆ NHẤT TRAI.”

63.

Đầu óc Nhận Thanh đột nhiên co rút đau đớn, nhìn năm chữ này, ký ức của cậu như bị vô số sợi tơ kéo căng, càng kéo càng đau. Đau đớn khiến mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra, gương mặt cậu trở nên trắng bệch.

Bạch Ngôn phát hiện cậu không ổn đầu tiên, hần vội kéo cậu ra ngoài, trong lòng hoài nghi tấm bảng hiệu kia.

Hình như hần từng thấy ở đâu đó rồi...

Dường như mùi của Bạch Ngôn có thể xoa dịu Nhận Thanh, cậu nắm chặt cánh tay hần không buông.

Cô gái không ngờ Nhận Thanh đột ngột phát bệnh, bị gương mặt trắng bệch của cậu làm sợ hết hồn.

“Cậu ấy không sao, tôi đỡ một chút là được.” Bạch Ngôn vỗ nhẹ lên lưng Nhận Thanh. Sau đó còn phải an ủi cô gái bị hoảng hốt nữa.

Đợi người trong lòng bình tĩnh lại, hần mới hỏi: “Sao vậy? Có phải em nhớ được gì không?”

Nhận Thanh lắc đầu, một lúc lâu mới mờ mịt nói: “Dường như có cảnh tượng gì đó lóe lên, nhưng bây giờ không nhớ rõ.”

“Không nhớ rõ... thì thôi vậy.”

Nhận Thanh không ngẩng đầu lên, thế nên cậu bỏ lỡ vẻ buồn lòng và mắt mát trong ánh mắt của Bạch Ngôn.

Hắn mong cậu nhớ lại, đồng thời lại muốn cậu quên đi.

Vất vả thành công sút vào lưới rồi lại bị đánh về trước giải phóng, còn là vào giai đoạn bị người trong lòng ghét nhất, dù là ai cũng không chịu nổi.

64.

Bạch Ngôn không muốn ở lại đây lâu, cũng từ bỏ ý định mua lại cửa hàng này. Hắn vốn thấy Nhận Thanh thích ăn điểm tâm ở đây mới nảy ra ý đó, thế nhưng hiện giờ nơi này mang lại có hắn cảm giác xấu.

Nhận Thanh chào tạm biệt cô gái thổ, sau đó “ngoan ngoãn” được Bạch Ngôn dắt ra ngoài.

Nhưng thật ra là cứng rắn dắt đi...

Tay Bạch Ngôn rất ấm, sức của cậu lại không bằng hắn, chỉ có thể để hắn nắm tay.

Thật vui, hôm nay được hai người nắm tay mà không ai hắt ra cả.

Xa xa, mặt trời dần lặn, mang theo ánh sáng hồng và vàng xen lẫn, ánh rắng chiều thật đẹp.

Nhận Thanh nhìn về phương xa, lại nhìn sang người đàn ông bên cạnh, cuối cùng ánh mắt rơi xuống bàn tay hai người đang nắm chặt.

Một lúc lâu sau, cậu chần chờ mở miệng: “Người không chê sao?”

“Cái gì?”

“Tay của ta...”

“???”

“Không có... Không có gì...”

Cậu vừa nói xong, Bạch Ngôn bỗng kéo lấy bàn tay còn lại của cậu, chụm hai tay vào nhau rồi cúi người hà hơi.

“Nếu em không ghét tôi nắm tay em cả đời thì tôi không ngại.”

9. Chương 9

65.

“Em...”

“Người...”

Nhìn Nhạn Thanh ấp úng mãi vẫn không nói thành lời, trái lại lỗ tai còn đỏ bừng, thật khiến người ta muốn cắn một cái.

Bạch Ngôn ranh mãnh cười nói: “Tôi? Tôi cái gì?”

“Người... Người không biết xấu hổ!”

Bạch Ngôn: “???”

“Thay đổi thất thường!”

Bạch Ngôn: “???”

“Bạc tình bạc nghĩa!”

Bạch Ngôn: “???”

66.

Nhạn Thanh tức giận như cá nóc, nghẹn thành cà chua biến về nguyên hình, nằm trên đầu Bạch Ngôn.

Cậu nhìn ngọn đèn vàng ấm áp bên đường, lại nhìn trăng sáng trên trời.

Sau đó đột nhiên nở nụ cười ngu ngơ như một tên ngốc.

Lúc nhận ra, cậu lại oán hận cắn lên tóc Bạch Ngôn.

Hắn cảm nhận được động tĩnh trên đầu, lại không dám lộn xộn sợ làm rơi Nhạn Thanh bèn nói: “Em còn nắm chặt nữa là tôi trượt luôn đó.”

“Ta không có nắm.” Chỉ nhờ nước bọt thôi.

“Ờ giấy của ta đâu?”

“Ờ giấy gì?” Bạch Ngôn giả ngu.

Nhạn Thanh bắt đầu bò xuống người hắn.

Bạch Ngôn: “...”

67.

Bạch Ngôn lấy dây số điện thoại trong túi ra rồi bấm số gọi. Đối phương vừa bắt máy, hắn đã bắn liên hồi một tràng dài.

Tổng kết lại là, Nhạn Thanh là của hắn, không được có ý đồ với người của hắn.

Chờ hắn khí thế hùng hồn nói xong, đối phương cực kỳ thân thiện đáp một câu: “Là một bác sĩ, tôi có ý tốt nhắc nhở tiên sinh một câu, có bệnh phải trị, đặc biệt là chứng suy đoán chủ quan và chứng vọng tưởng. Chúc ngài sau này sống vui vẻ.”

68.

Bạch Ngôn bị cúp điện thoại, đơ mặt cầm tờ giấy hỏi Nhạn Thanh: “Gọi số này để làm gì?”

Nhạn Thanh rung rung râu nhỏ: “Thỏ tỷ tỷ nói là trị mồ hôi tay.”

Bạch Ngôn: “...”

Bạch Ngôn: “...”

Bạch Ngôn: “...”

Bạch Ngôn: “Đó mà là bệnh đổ mồ hôi tay hả?!”

Nhạn Thanh: “Không phải.”

69.

Cô gái trong cửa hàng bánh ngọt dọn dẹp xong xuôi, đang định về nhà bỗng cảm thấy bàn tay hơi ngứa.

Mới đầu cô tưởng là do muỗi đốt, nhưng thời tiết này lấy đâu ra muỗi!

Cô nhìn xuống bàn tay, không biết có phải là do ảo giác hay không, cô cảm thấy làn da tay mềm mại hơn một chút.

So với bàn tay kia thì bên tay này không chỉ mềm mại mà còn trắng hơn, trơn bóng như nước....

Giống như làn da của cô vào thời điểm tươi đẹp nhất năm mười tám tuổi.

70.

Bạch Ngôn ôm Nhạn Thanh đang ngủ say trên người hấn đặt xuống giường, sau đó bắt đầu điều tra chuyện xảy ra hôm nay.

Không ngờ tất cả các đầu mối đều hướng về người đại diện của Sơ Vân.

Hơn nửa đêm, Sơ Vân nhận được điện thoại của Bạch Ngôn: “Trợ lý của cậu có biết chính tôi phát lương cho hấn không?”

71.

Xử lý xong mọi chuyện thì đã hơn nửa đêm, Bạch Ngôn tắm rửa xong lên giường, Nhạn Thanh đang ngủ say sưa.

Cậu ngủ rất an ổn, vẫn là tư thế lúc hấn rời đi.

Bạch Ngôn nhẹ nhàng nằm xuống giường. Mới vừa nằm xuống không lâu bỗng cảm thấy trong lòng có thêm một người.

Nhận Thanh như đuối theo nguồn nhiệt, không tự chủ nhích lại gần hẳn. Cơ thể cậu rất lạnh, mà hẳn lại rất nóng.

Hắn vươn tay ra, cẩn thận kéo cậu vào lòng, sau đó vì tư thế này mà ngẩn người thật lâu.

Bạch Ngôn xoa xoa đầu mày, cười khở trong bóng đêm.

Sau đó hẳn thật cẩn thận, hơi run rẩy mà lại thành kính cúi đầu hôn lên mái tóc của Nhận Thanh, như là hơi dùng sức thì người trong lòng sẽ bị nghiền nát.

Nửa đời trước của em quá bất bênh, cầu mong quãng đời còn lại sẽ an lành hạnh phúc.

Trong giấc mơ của Bạch Ngôn, người nọ dưới đáy vực sâu cười hung ác: “Nó sẽ không trưởng thành nữa, cơ thể nó đã chết rồi.”

“Vĩnh viễn là đáng vẽ niên thiếu, người xem, nó thật đẹp.”

10. Chương 10

72.

Bạch Ngôn choàng tỉnh khỏi cơn ác mộng, bị dọa đổ mồ hôi lạnh ướt cả người. Hắn vừa mở mắt bỗng cảm thấy ngực nặng nặng khó thở, vừa cúi đầu nhìn đã thấy Nhận Thanh nằm dựa lên ngực hắn ngủ say sưa, cả người quần lầy hắn như con bạch tuột...

Hắn vừa định vắng tục thì nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của Nhận Thanh, đột nhiên khóe miệng lại cong lên.

Xoay người cậu lại nằm ngay ngắn, chưa được bao lâu, Nhận Thanh lại dán lên.

Ngoài miệng thì nói không ngủ chung nhưng cơ thể lại rất thành thật nha.

73.

Bạch Ngôn bắt đầu dạy Nhận Thanh các vật dụng ở thời đại này, chủ yếu là di động.

Bạch Ngôn: “Em có thể nghe được giọng tôi khi em đang ở rất xa.”

Nhận Thanh: “Thiên lý truyền âm?”

Bạch Ngôn: “... Đúng vậy.”

Nhận Thanh: “Ta biết!”

Bạch Ngôn: “Em còn có thể trông thấy tôi khi đang ở rất xa.”

Nhận Thanh: “Thiên lý nhãn? Nơi nào có nước ta cũng thấy được!”

Bạch Ngôn: “Nhưng người khác không biết!”

74.

Cuối cùng Bạch Ngôn vẫn dùng di động chinh phục được Nhận Thanh.

Nhận Thanh: “Cả đời này ta sẽ không dùng cái thứ phiền phức di động gì đó.”

Một ngày sau.

“A, trò này chơi vui ghê!”

75.

Sống cùng thanh niên nghiện internet, sự thật chứng minh chỉ có thể biến thành thiếu niên nghiện internet.

Nhưng Nhận Thanh thiếu thiên phú, kỹ thuật quá kém.

Nhận Thanh – không hề tự nghiệm thấy – tức giận ném di động: “Ta không chơi! Cái thứ đồ hỏng!”

Cậu ném xong lại nhìn di động đã chia năm xẻ bảy dưới sàn, chần chờ hỏi: “Này... Có phải thứ này rất đắt không..?”

Bạch Ngôn nhìn logo quả táo trên “cái xác” dưới sàn, im lặng không nói.

76.

Bạch Ngôn quần kín Nhạ Thanh cẩn thận rồi ra cửa, còn thiếu cho cậu đội mũ nữa mà thôi.

Quá lạnh cậu sẽ không chịu nổi, mà quá nóng cũng không chịu được, quá khô cằn không chịu nổi.

Bạch Ngôn không hiểu vì sao hắn lại nhớ rõ những chuyện mà hắn từng chê phiền này.

Lúc đó hắn rất vui vẻ dùng những chuyện này trêu chọc Nhạ Thanh yếu ớt.

Quanh năm suốt tháng hầu như ngủ suốt, thảo nào cứ lưu ban.

Thời tiết mùa thu không ổn định, lúc nóng lúc lạnh, gần đây lại đang có dịch cảm cúm.

Bạch Ngôn cho Nhạ Thanh mang khẩu trang, chỉ lộ ra đôi mắt lấp lánh.

Những người khác không thể mơ ước vẻ đẹp của tiểu ốc sên nhà hắn.

Từ tiểu khu của bọn họ đi ra ngoài có một đoạn trồng vài cây hoa quế hai bên đường, lúc này gió nhẹ thổi đến, hương thơm nức mũi tỏa ra.

Hương hoa nhẹ nhàng từng đợt xuyên qua khẩu trang của Nhạ Thanh, cậu ngừng thở, không hiểu sao bỗng dừng bước.

Bạch Ngôn quay đầu lại, thấy cậu ngẩn người bèn hỏi: “Sao vậy?”

“Đột nhiên muốn ăn bánh hoa quế.”

Bạch Ngôn ngẩn ra, hắn sững sờ một lúc lâu rồi mới hỏi lại: “Có phải em nhớ ra được gì không?”

Cậu nghi hoặc nhìn hắn, mặt đầy dấu hỏi.

Bạch Ngôn thở dài: “Chờ mua đi động xong sẽ mua bánh cho em.”

“Được!”

Nhạ Thanh thấy được ăn là vui vẻ, hạnh phúc vô cùng đơn giản.

Bạch Ngôn cũng nở nụ cười, nhin không được xoa nhẹ lên tóc cậu, lại bị Nhạ Thanh ghét bỏ hất cái móng

heo trên đầu ra.

Kiểu tóc sẽ bị rối hết!

77.

Cái di động thứ nhất, không chống nước pass.

Cái di động thứ hai, không chống va đập pass.

Cái di động thứ ba, không chống trượt pass.

...

Trong năng lực hủy diệt kinh thiên địa, khóc quỷ thần của Nhạn Thanh, sau khi cậu làm hư mười mấy cái di động, hai người bị nhân viên bán hàng đuổi ra khỏi cửa hàng bán điện thoại di động.

Còn dán lên tường: “Hai người này vĩnh viễn không được vào!”

Bạch Ngôn: “...”

Nhạn Thanh: “...”

Mà không khéo nhất chính là, một fan cứng của Bạch Ngôn cũng đến cửa hàng này hôm nay...

11. Chương 11

78.

Đầu tiên fan này hoài nghi không biết có phải cô nhìn lầm không, nhưng ba giây sau đó, một tấm hình khiến nhóm fan bùng nổ. Tấm ảnh chụp Bạch Ngôn và Nhạn Thanh vừa phô diễn lực phá hoại khủng khiếp, tất cả mọi người xung quanh đều kinh ngạc đầy mặt, gồm cả Bạch Ngôn sợ ngây người nhìn Nhạn Thanh, tình cảnh không thể nói là không buồn cười.

Bạch Ngôn chưa bao giờ để lộ vẻ mặt thế này, trong lúc nhất thời, tất cả các fan đều cười há há há há, nhìn Bạch Ngôn lộ vẻ kinh ngạc thế này quả nhiên là cảnh đẹp ý vui!

Có lẽ là làm fan của một thần tượng không đứng đắn nên đám fan của Bạch Ngôn cũng có phong cách thật kỳ dị. Người nào cũng “Con trai, mama nuôi con.”

Bạch Ngôn này chính là Bạch Thần ngày ngày cột nhả đó sao? Thật đúng là một người trong đầu toàn cột nhả, vĩnh viễn khiến người ta không rõ hẳn muốn làm gì.

Nhưng trong tấm hình này, anh chàng đi chung với Bạch Thần là ai vậy ta?

79.

Bạch Ngôn vừa bị đuối ra cửa đã mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Lúc đi vào rõ ràng vắng tanh, sao bây giờ đi ra lại đông người vậy?

“Chạy!” Không đợi Nhận Thanh kịp phản ứng, hắn vội kéo cậu chạy như điên.

“Hả?!” Nhận Thanh ngơ ngác bị hắn kéo chạy.

Tuy không phải là lần đầu tiên nắm tay, nhưng cũng vì thế mà có thứ gì đó lóe lên.

Lần đầu tiên nắm tay, cậu vui vẻ chỉ vì người khác không chê.

Còn lần này, khi da thịt hai người vừa chạm vào nhau, có thứ gì đó từng chút từng chút tấn công trái tim cậu.

Tay Bạch Ngôn rất nóng, cực kỳ nóng, càng chạy, nhiệt độ càng nóng. Nhận Thanh như bị thiêu đốt, cậu hốt hoảng, dây thần kinh như bị vô số cái móc nhỏ kéo lấy, khiến cậu hơi tê dại. Đây là cảm giác mà cậu chưa bao giờ trải qua, khiến cậu không khống chế được mà run rẩy.

Không biết vì chạy trốn hay vì nhiệt độ nóng bỏng không cách nào xem nhẹ, trái tim ồ sên đập nhanh như nổi trống.

Thình thịch...

Thình thịch...

Thình thịch...

Nhịp tim không bình thường, như chính tâm tư cậu lúc này.

Đường như cậu nghe thấy có người hô lên: “Đuổi theo!”

Gió lạnh lướt qua người họ, phần lớn đều bị cơ thể cao lớn của Bạch Ngôn che khuất, Nhạn Thanh rất muốn hỏi, rõ ràng chúng ta có thể bay, sao lại phải chạy?

Đường như có thứ gì đó trong cơ thể cậu kéo giãn, dần dần đau đớn khuếch tán, lan tràn ra khắp người cậu. Nhạn Thanh không thở nổi, giống như con rối sắp vỡ nát.

Cậu há miệng, còn chưa kịp nói tiếng nào đã cảm nhận được vị tanh ngọt trong miệng.

Cậu như một con rối, cơ thể máy móc chạy theo Bạch Ngôn, còn linh hồn không biết đã trôi đi phương nào.

80.

Rốt cuộc cũng cắt đuôi được đám người đuổi theo sau mấy góc rẽ, Bạch Ngôn thở dài một hơi, hắn gặp phải đám tổ tông nào vậy chứ!

Mua điện thoại cũng bị phát hiện?! Đám người kia có hoá nhân kim tinh hả?

Bạch Ngôn chạy lâu như vậy nhưng không thở dốc chút nào, ngược lại Nhạn Thanh với cơ thể kia....

Bạch Ngôn vừa xoay người định kiểm tra tình huống của Nhạn Thanh thì cậu đã mềm nhũn ngã vào lòng hắn, giống như không có xương vậy. Hắn vững vàng ôm lấy cậu.

“Sao vậy, học được *đầu hoài tổng...” Câu trêu chọc còn chưa nói xong, Bạch Ngôn bỗng sững sốt, vì lúc ra ngoài hắn cho Nhạn Thanh mang khẩu trang, hiện tại trên khẩu trang bị thấm máu đỏ tươi.

**Đầu hoài tổng bảo: chỉ những người ôm ấp yêu thương người khác chỉ vì muốn nhờ đó mà thực hiện ước muốn của mình*

Lão yêu quái sống hơn nghìn năm đột nhiên luống cuống tay chân như một đứa trẻ mắc lỗi. Hắn hoảng hốt tháo khẩu trang của Nhạn Thanh ra, thấy màu máu đỏ tươi trên đó, ánh mắt hắn trở nên thâm trầm.

Đen như mực.

Lạnh như băng.

Không hề có độ ẩm.

Ánh mắt như muốn giết người, tức giận và sát ý xao động trong máu của hắn.

Nhận Thanh cũng nhìn thấy khẩu trang, nhưng trước mắt cậu như có màn sương mù đen, không thể nào thấy rõ cảnh vật trước mắt.

Dần dần, cả thế giới triệt để biến thành màu đen, không có một tia sáng.

Chỉ có nhiệt độ ở đầu ngón tay là nóng bỏng như trước.

Không hiểu sao khiến người ta muốn dựa vào.

Gió lạnh thổi vù vù, Bạch Ngôn ôm chặt Nhận Thanh đã ngất xỉu trong lòng, chuyện hắn lo lắng nhất đã xảy ra.

81.

Nhận Thanh là bị đấng đến tỉnh...

Cậu chưa bao giờ uống loại thuốc nào đắng như vậy!

Hơn nữa còn có mùi hồ ly...

Trước mặt mờ mờ không thấy rõ, mơ mơ hồ hồ, khó khăn lắm mới có thể thấy rõ người, lại phát hiện đó chính là Bạch Ngôn đang đút thuốc cho cậu.

Thấy Nhận Thanh tỉnh lại, Bạch Ngôn đỡ cậu ngồi dậy, hỏi han còn khó chịu chỗ nào không.

Cậu cảm thụ một chút, ngoại trừ miệng đắng đến muốn khóc, những chỗ khác đều ổn.

Thấy Bạch Ngôn lại cầm muỗng đút qua, Nhận Thanh cau mày, ngậm chặt miệng, bày dáng vẻ từ chối uống thuốc.

“Vừa tỉnh đã bắt đầu không nghe lời?” Vẫn là lúc ngủ mới ngoan.

Nhận Thanh không chiếm lý, thế nhưng vẫn hung dữ thề sống thề chết bảo vệ đầu lưỡi: “Ta không bị bệnh, sao phải uống thuốc? Hơn nữa còn là thuốc đắng như vậy! Không biết là ai điều chế ra hại người như vậy!”

Khóe miệng Bạch Ngôn nhếch lên: “Vậy là ai chạy vài bước đã phun máu té xỉu? Còn nữa, thuốc ngọt như

vậy, đáng chỗ nào?”

Nhận Thanh: “!!!” Móa nó, ngọt chỗ nào! Trợn mắt nói dối như vậy cũng được hả!

Hơn nữa...

“Chỉ là ngoài ý muốn! Cơ thể của ta luôn rất tốt, cơ bản không bị bệnh!” Nhận Thanh bắt đầu nhớ kỹ lại số lần cậu bị bệnh từ nhỏ cho đến lớn.

Cậu không phát hiện ánh mắt Bạch Ngôn càng lúc càng trầm, vì sau này Nhận Thanh không còn cơ thể khỏe mạnh như xưa nữa...

Thậm chí còn yếu hơn loài người.

Dường như không kiên nhẫn được nữa, thừa lúc Nhận Thanh mở miệng, hắn cầm muỗng thuốc chính xác đút vào miệng cậu.

Tất cả như bị ấn nút tạm dừng, con người Nhận Thanh co rút, gương mặt trắng nõn nhỏ nhắn nhăn lại một cục.

Ngay một giây trước khi cậu muốn nhổ ra, hắn nhanh tay lẹ mắt bóp hàm cậu, khiến cậu nuốt hết xuống.

...

Hồ ly thú!

Vẫn là một tên đáng ghét như vậy!

Thù này không đội trời chung!

Dáng vẻ tức giận của Nhận Thanh vẫn y hệt như khi còn bé.

Nhìn vẻ mặt Nhận Thanh hiện giờ là Bạch Ngôn biết cậu đang mắng hắn trong lòng, vẫn đáng yêu đầy sức sống như vậy, thật khiến người ta cảm thấy hoạt bát, không phải là một con rối lạnh lẽo vô tình.

Giống một chú chó con dễ xù lông, không vuốt lông là bắt đầu giương nanh múa vuốt. Nhưng càng hung dữ càng khiến người ta muốn bắt nạt...

Huống chi, con hồ ly nào đó muốn bắt nạt cậu lâu rồi.

Đột nhiên ánh nến chập chờn, trên rèm cửa là bóng dáng hai người như dính vào nhau.

Nhận Thanh mở to hai mắt, không dám tin Bạch Ngôn sẽ đột nhiên nhào đến, khí thế hung hăng như muốn ăn tươi nuốt sống cậu. Nhận Thanh nhìn không hiểu ánh mắt kiêu chế của hắn là có ý gì, chỉ theo bản năng cảm thấy như bị xâm phạm lãnh địa, khoảng cách của hai người thật sự quá gần.

Gần đến nỗi hơi thở của Bạch Ngôn phả vào chóp mũi cậu, nóng đến không thể tưởng tượng.

Nhận Thanh nhỏ giọng nghẹn ngào một tiếng, vươn tay yếu ớt đẩy Bạch Ngôn ra, nhỏ giọng nói: “Ta uống... Ta uống thuốc là được chứ gì...” Người tuyệt đối đừng làm một bữa toàn ốc sên lần nữa nha! Ốc sên không ngon chút nào đâu!

Một chén thuốc, nửa bát trước chỉ cần hai phút, nửa phần còn lại giãng co đến một giờ đồng hồ.

Hai mắt Nhận Thanh đầy hơi nước, uất uất ức ức, giống như phạm tội gì đó nặng lắm.

Bạch Ngôn thật sự không chịu nổi dáng vẻ này của cậu, hắn không liếc mắt lấy một chạy mà như chạy trốn ra khỏi phòng ngủ, đặt bát xuống rồi lập tức đi vào phòng tắm.

Sau khi Bạch Ngôn ra ngoài, Nhận Thanh mới phát hiện tình cảnh của cậu, dưới người cậu là một huyết trận thật to, vết máu còn chưa khô, hiển nhiên vừa mới vẽ không lâu, bốn phía là một vòng nến.

Ánh lửa đỏ quỷ dị, trong đó ngọn nến lớn nhất lại có lửa xanh thẫm...

Nhận Thanh ngó người ra.

Rốt cuộc hồ ly thú đã làm gì với cậu?

Đây là trận pháp gì?

Không phải hắn muốn ăn cậu thật đó chứ?

Gần đây hắn đối xử với cậu rất tốt, có khi nào muốn nuôi béo rồi mới ăn???

12. Chương 12

82.

Bạch Ngôn tháo băng vải quấn quanh cổ tay, máu đã ngừng chảy, lộ ra vết thương dữ tợn đáng sợ, trông không đẹp chút nào. Đối với tộc hồ ly đốm đáng mà nói, nó xấu đến nỗi không muốn nhìn, nhưng hắn lại nhìn xuống tay thật lâu.

Sau đó cổ họng bỗng nhúc nhích một cái.

Âm thanh rất nhỏ, không thể nghe được...

Đầu ngón tay vẫn còn cảm nhận mang máng nhiệt độ nóng bỏng còn sót lại vĩnh viễn không bớt và cảm giác mềm mại trơn bóng không thể xóa nhòa...

Không, Nhạ Thanh đang sống.

Là sinh mệnh còn sống vĩnh viễn thuộc về hắn.

Sau khi Bạch Ngôn tắm nước lạnh xong quay lại phòng ngủ thì Nhạ Thanh đã ngủ rồi, yên tĩnh như sứ ngọc.

Trong thuốc có thành phần gây ngủ, Bạch Ngôn ôm Nhạ Thanh lên giường, đắp chăn rồi nằm xuống cạnh cậu.

Hắn thật cẩn thận ôm cậu vào lòng, tắt hết tất cả các ngọn nến, nhưng để lại ngọn nến cháy lên ánh lửa màu xanh lam quỷ dị kia.

Ánh nến mờ mờ, không biết hiện lên cái bóng của người nào.

Bạch Ngôn cẩn thận đặt nó ở đầu giường rồi lại làm phép, sau đó hắn nhìn Nhạ Thanh trong bóng tối, ánh trăng lặng lẽ rơi vào, chiếu lên gương mặt trắng nõn của cậu, dường như có thể thấy được cả những sợi lông măng trên làn da.

Tâm trạng của Bạch Ngôn như ngồi trên một chuyến cáp treo, trong mộng thiên thu, đủ loại cảm giác. Quay lại nhìn nhân gian, cảnh còn người mất.

Dường như rất nhiều chuyện đã lộ dấu vết từ sớm, có phải ngay từ đầu đã định trước là sẽ ở bên người này?

Người ta thường nói hồ ly phong lưu nhất, nhưng hắn không biết phong lưu, chậm chạp không biết ái tình,

bỏ phí khoảng thời gian tươi đẹp nhất.

Nếu như ngay lúc vừa mới bắt đầu, hắn hiểu rõ lòng hắn, không đáp ứng đề nghị của Sơ Vân, có phải Nhạn Thanh sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy?

Tất cả mọi chuyện sẽ không như bây giờ?

Đáng tiếc, không có nếu như...

Nhưng quanh đi quẩn lại, cuối cùng Nhạn Thanh vẫn nằm trong lòng hắn.

Là của hắn, rốt cuộc vẫn là của hắn.

Dù phải xuống địa ngục, hắn vẫn sẽ cướp người lại.

83.

Nhạn Thanh bị đưa vào trường học, học tập những điều yêu quái cần biết để sống trong thế giới loài người.

Bao gồm không để lộ thân phận, không để lộ pháp thuật, càng không được sử dụng pháp thuật trước mặt loài người.

Nhạn Thanh thấy trường học liền ngó người ra.

Đối với một người được xem như không ngừng lưu ban lưu ban lưu ban... Khó khăn lắm mới thoát ra khỏi nhà giam trường học, chào đón xã hội, tại sao ngủ một giấc thức dậy lại bị tổng vào trường học nữa chứ???

Bạch Ngôn là ma quỷ hả?

Cậu muốn kháng nghị!

Nhưng kháng nghị vô hiệu.

Bạch Ngôn vốn định đích thân giúp cậu hiểu biết về thế giới ngày nay, nhưng một tháng sau, hắn từ bỏ đấu tranh.

Từ lúc nào mà con ốc sên này học được làm nũng bán manh lẫn lộn vậy?

Chuyện này... Thật sự quá tuyệt vời!

“Manh sắc” mê người!

Không biết tiến thủ!

Cứ như vậy thì sớm muộn gì hai người cũng xong đời!

Nếu Nhạn Thanh không học được cách sinh tồn trong thế giới này, sớm muộn gì cậu cũng sẽ bị trả về. Mà nơi ấy đã không còn thích hợp với cậu từ lâu...

84.

Nhạn Thanh đi vào phòng học rồi mới phát hiện cậu là người lớn tuổi nhất ở đây.

Nhưng chiều cao thì...

Cậu rất buồn bực.

Tại sao cậu không cao lên nữa nhỉ?

85.

Cậu đi học lấy tên là Bạch Nhạn Thanh. Lúc thấy Bạch Ngôn viết ba chữ kia, cậu bị khó thở một trận.

Đặc biệt là khi Bạch Ngôn viết tên hắc vào cột người giám hộ, cậu càng không thở nổi.

Lúc đi, Bạch Ngôn từ ái sờ đầu cậu một cái, không để ý đến ánh mắt điên cuồng đang nhìn hắc chăm chăm:
“Ngoan, năm giờ chiều ba đến đón con!”

Nhạn Thanh: “...” Ba em gái người!

Bạch Ngôn: “Phải làm quen với bạn mới, còn nữa, đừng nhớ ba nha!”

Nhạn Thanh: “...”

Đầu óc tên này hổng thật rồi sao?

Tại sao bây giờ cậu không hiểu hẳn muốn làm gì?

Là do óc sên quá ngu sao? Hay là hồ ly tinh lên cơn thần kinh?

Ngồi cùng bàn với Nhận Thanh là một con rỗng, vừa vào lớp đã hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của mọi người.

Cả đám ngốc giống như tám trăm năm chưa từng thấy rỗng điên cuồng chụp hình, Nhận Thanh nhìn mà sững sốt.

Đúng là đám kia tám trăm năm chưa từng thấy rỗng, vì căn bản không có đứa nào 800 tuổi. Đứa lớn nhất chỉ mới có 500 tuổi thôi!

Trong đám con nít này, cậu thật sự là *nhất chi độc tú.

**Những nhánh khác không nở hoa, chỉ có nhánh này nở hoa. Ý chỉ nổi bật, vượt trội.*

Nhận Thanh chợt nhớ ra, hôm nay cậu cũng có mang điện thoại di động!

Đang chuẩn bị chụp một tấm, trước mắt bỗng mờ tối, thì ra con rỗng trong truyền thuyết ngồi xuống cạnh cậu.

Cả người màu xanh, tinh xảo đặc biệt, phát ra ánh sáng như ngọc. Đường như đối phương vẫn không thể sử dụng thành thạo thuật biến hình, nên hình người và nguyên hình cứ biến đổi qua lại không ngừng.

Thế là Nhận Thanh ngồi cạnh một “tắc kè hoa”.

Có thể nói là cực kỳ hấp dẫn lực chú ý.

Ngay cả Nhận Thanh muốn khiếm tốn cũng không được.

Cảm giác này rất kỳ quái, cũng khiến cậu tạm thời không thể thích ứng.

Đã lâu không lên lớp, yêu không giống như trước nữa.

Nhận Thanh nhớ kỹ, trước kia trong tiết học, không biết tại sao mấy tinh quái khác tránh cậu rất xa.

Chỉ có Bạch Ngôn, thỉnh thoảng hần đột nhiên xuất hiện, bắt nạt cậu một chút rồi xoay người chạy. Không ảnh hưởng gì lớn nhưng khiến người ta phiền chán. Thời gian qua lâu, thật khiến người ta tưởng niệm.

Giống như trên thế giới này có người nhớ đến bạn, trong lòng người đó có bạn.

Trong câu chuyện cũ không muốn người khác biết, Nhạn Thanh sẽ đếm xem đã bao lâu rồi người kia không đến tìm cậu.

Đến lúc hết ngày, cậu lại nhỏ giọng lầm bầm một câu khốn nạn.

Tại sao phải đối xử tệ với ta như vậy?

Không hề giống Sơ Vân, Sơ Vân luôn dịu dàng. Lúc nào đến cũng mang bánh hoa đào cho cậu, tuy rằng y rất ít khi đến...

Bên cạnh Sơ Vân luôn có những người đàn ông khác nhau, y nói đó là đạo lữ của y.

Mỗi lần lại là những người khác nhau...

Nhạn Thanh biết Sơ Vân còn trước khi biết Bạch Ngôn rất lâu.

Ban đầu Sơ Vân là hốc cây tiên sinh của Nhạn Thanh. Cậu không có bạn bè, trong sự mong ngóng của cậu, cây hoa đào chưa khai hóa kia thế mà kết được một tinh quái. Lúc đại thụ biến thành một đứa bé mới sinh nho nhỏ rơi vào lòng Nhạn Thanh, suýt nữa cậu bị dọa sợ, luống cuống tay chân ôm chặt đứa bé kia.

“Người... Người là... Sơ Vân đâu? Người làm gì Sơ Vân rồi?”

“Đồ ngốc...”

Thế là Nhạn Thanh có người bạn đầu tiên trong đời.

Bọn họ là hai người hoàn toàn khác nhau, một người như băng, một người như lửa.

Một người cô đơn, một người náo nhiệt.

Nhạn Thanh không thích đạo lữ của Sơ Vân chút nào, cảm giác giống như bọn họ cướp Sơ Vân của cậu.

Bên cạnh Sơ Vân luôn có rất nhiều người lui tới, tại sao chính cậu không được? Rốt cuộc có một ngày, cậu lấy hết tất cả dũng khí của cuộc đời.

Ngày đó thời tiết rất đẹp, hai người hẹn gặp ở gốc cây đào, cẩn thận nghĩ lại, Nhạn Thanh còn lớn tuổi hơn

Sơ Vân, nhìn y từ một thân cây biến thành một đứa bé sơ sinh, sau đó từ từ lớn lên, cùng cậu đi học. Thế nhưng Sơ Vân rất thông minh, rất nhanh rất nhanh đã rời đi.

Cảm giác này rất kỳ diệu, cậu chứng kiến tất cả quá khứ cùng những gì y trải qua, nhưng không kịp tham dự vào tương lai của y.

Trong hai người, cậu lớn tuổi hơn, nhưng Sơ Vân lại thành thực nhanh hơn, đi được xa hơn.

Chỉ có cậu là ôm cái vỏ nhỏ, chậm rãi bò.

Một câu mà lắp bắp nửa ngày mới nói xong, “Ta... ta... thích... thích người!”

Sơ Vân ở dưới gốc nào ngoái đầu nhìn lại, trông thấy gương mặt ghen đỏ bừng của Nhạn Thanh, y cười ra tiếng: “Ta cũng thích bạn nhỏ Nhạn Thanh!”

“Ồ sên không phải bạn nhỏ!Ồ sên muốn làm đạo lữ của Sơ Vân!”

Lần này Sơ Vân không cười, cặp mắt hoa đào nhướng lên, ánh mắt dần dần thay đổi: “Đạo lữ?”

“Ừ.”

“Người có biết đạo lữ là ý gì không?”

“Có thể ở cùng với người!”

“Ồ, vậy người có biết trong lúc đó đạo lữ sẽ làm gì không?”

Nhạn Thanh: “Không biết...” Chưa từng nghĩ đến vấn đề này...

Ngay lúc Nhạn Thanh đang bắt đầu suy nghĩ vấn đề này, phía dưới bỗng bị nắm chặt, tiểu Nhạn Thanh bị Sơ Vân nắm chặt qua lớp quần áo.

Nhạn Thanh: “!!!”

Nhạn Thanh: “Buông... Buông ra!”

Này vượt quá phạm vi tiếp thu của cậu.

Gương mặt cậu như muốn nhỏ máu.

Sơ Vân buông tay ra rồi nói: “Người xem, người căn bản không có phản ứng với ta, người không yêu thích ta.”

Lúc đó Nhạ Thanh vẫn chưa hiểu “phản ứng” là gì, nhưng sao có thể nói cậu không yêu thích Sơ Vân chứ?!

Nhạ Thanh mạnh mẽ phản bác. Sơ Vân lại nói: “Người có phân biệt rõ “*thích*” và “*yêu*” không?”

Nhạ Thanh: “Cùng là một ý tứ...”

Sơ Vân: “Người còn quá nhỏ, vẫn chưa hiểu.”

Nhạ Thanh: “...” Ta không nhỏ, ta còn lớn hơn người!

“Chuyện đạo lý, chờ người trưởng thành rồi nói tiếp, người vẫn là ốc sên vị thành niên.”

Nhạ Thanh: “...” Tại sao hai, ba trăm năm trước Sơ Vân đã thành niên rồi mà cậu còn mấy trăm năm nữa mới thành niên?!

Cuối cùng Sơ Vân hàm ý sâu xa nói một câu: “Hai thụ với nhau là không có tương lai.”

86.

Lúc đó Nhạ Thanh không hiểu, hôm nay nhớ lại, quả nhiên cậu ngu hết thuốc chữa.

Sau đó Nhạ Thanh đặc biệt bổ sung lỗ hổng kiến thức, tìm hiểu đạo lý là gì, quả nhiên là mở ra cánh cửa thế giới mới...

Thì ra không chỉ có tình yêu nam nữ, còn có tình yêu nam nam...

Phương pháp song tu càng có thể tăng rất nhiều tu vi cho hai bên...

Cậu cũng đã hiểu “*thụ*” là có ý gì.

Nhưng chờ đến lúc Nhạ Thanh đi tìm Sơ Vân, muốn nói cậu không phải là con nít thì hai người quan trọng nhất trong cuộc đời cậu đã ở bên nhau...

Nhận Thanh bàng hoàng một lúc lâu, sau đó lồng ngực đột nhiên khó chịu đau đớn.

Không biết vì sao.

Cũng đúng... Hai người họ chói mắt như vậy, thích hợp đứng chung một chỗ.

Một người là hoàng tử của Hồ tộc.

Một người là đệ nhất mỹ nhân yêu giới.

Bọn họ đã đứng ở nơi cậu không bao giờ đuổi kịp từ lâu.

Đây là lần đầu tiên cậu hiểu chạy trốn chết là tư vị gì.

Cũng là lần đầu tiên thật sự hiểu được, hốc cây tiên sinh vĩnh viễn không là của cậu.

Hồ ly tinh làm người ta chán ghét kia cũng dần dần xa rời cuộc sống của cậu.

Trong ba người, cậu bị bỏ lại phía sau thật xa...

87.

Rốt cuộc hai người họ... chia tay khi nào nhỉ?

Cánh tay bỗng bị đụng một cái, Nhận Thanh chợt tỉnh khỏi hồi ức, nghi hoặc nhìn về phía bạn cùng bàn.

Bạn học rỗng nhỏ đẩy phiên muộn, gương mặt nhỏ nhắn cao lãnh hiem khi cau lại thành một nắm, hắn do dự nói: “Anh có biết cách dùng thuật định hình không? Hình như định hình châu của em bị hỏng rồi.”

Bạn rỗng nhỏ lấy một viên ngọc trai còn lớn hơn nắm tay của cậu trong ngực ra, không hổ là Long tộc, đạo cụ cũng to như vậy...

Không học pháp thuật, trực tiếp dùng đạo cụ luôn.

Nhận Thanh vui lòng chỉ dạy.

Nhưng người mới học muốn nhanh chóng nắm rõ kỹ thuật khẳng định là chuyện không thể, Nhận Thanh

hơi tò mò, Long tộc tôn quý như thế, sao không có ai dạy cho hắn?

Bạn rồng nhỏ có cặp mắt rất đẹp, con trai có đôi mắt hoa đào nhất định là tai họa, Nhạn Thanh càng nhìn rồng nhỏ càng thấy hắn xinh đẹp.

Phấn điều ngọc trác, cả người như một nắm gạo nếp, cổ tình còn bày vẻ mặt cao lãnh.

Nhìn gần mới phát hiện, trên trán rồng nhỏ có một vết bớt hình đóa hoa đào.

Dường như vì Nhạn Thanh nhìn lâu, rồng nhỏ kịp phản ứng, vội giơ tay che trán, hơi hoảng hốt nói: “Này... Cái bớt này... Có phải rất xấu xí không?”

“Không, rất đẹp mà.” Không hiểu sao đứa nhỏ này lại nghĩ là xấu.

Hắn kinh hỉ hỏi lại: “Thật vậy hả?!” Phản ứng của rồng nhỏ làm Nhạn Thanh giật mình.

Cậu gật đầu, còn nhiều lời hỏi thêm một câu. Cậu vốn nghĩ rồng nhỏ sẽ không trả lời, nhưng không ngờ lại nghe được đáp án.

“Vì là giống lai, dấu hiệu không thuần huyết... Em muốn xóa bỏ, nhưng phụ vương rất thích.”

Phụ vương...

Xem ra thân phận đứa nhỏ này không đơn giản.

Nhạn Thanh nhớ mang máng, Long tộc rất coi trọng huyết mạch chủng tộc, đồng thời kiêu căng tự đại, không kết thông gia với ngoại tộc để bảo đảm tính thuần huyết.

Dù vì nhiều nguyên nhân mà bất đắc dĩ kết thông gia cũng sẽ không để đối phương có con cháu của mình.

Hơn nữa tỉ lệ sinh dục của chủng tộc này rất thấp, thường mấy trăm năm mới sinh được một con rồng, nếu không phải tuổi thọ của Long tộc rất dài thì đã cận kề tuyệt chủng rồi.

Kỳ quái, sao cậu lại biết những chuyện này nhỉ?!

Cậu chợt nhớ lại, đạo lữ đầu tiên của Sơ Vân, người được y vui vẻ dẫn đến trước mặt cậu, vui sướng thông báo muốn cùng đối phương cả đời, hình như là một con rồng thì phải?

Thụ thụ với nhau k có tương lai nên nhờ con hồ ly làm bạn trai, làm tiểu ốc sên đau lòng rồi. Mama của rồng nhỏ sắp lộ diện.

Từ chương này sẽ cho tất cả xưng hô hiện đại nha.

13. Chương 13

88.

Nhận Thanh bỗng trợn to hai mắt, một suy đoán hoang đường chợt lóe trong đầu cậu.

Loại bốt thể này thường sẽ không xuất hiện trên người yêu quái. Trong lòng cậu như có 1000 cái móc nhỏ đang gãi ngứa. Nhưng vừa mới gặp người ta, cậu ngại hỏi nhiều, chỉ có thể để trong lòng.

Nghẹn đến nội thương.

Cuối cùng vẫn không nhin được lên tiếng hỏi: “Em có biết người tên Sơ Vân không?”

Bầu không khí đột nhiên yên tĩnh, chỉ có “cạch” một tiếng, viên ngọc trai trông rất quý giá được rồng nhỏ chơi trên tay bỗng rơi xuống đất, phát ra tiếng động cực kỳ thanh thúy.

89.

Cả ngày hôm nay, cha già trải qua cực kỳ không tốt, ngay cả livestream cũng liên tục thất thần, chạy chỗ sai liên tục.

Còn chưa đến giờ, Bạch Ngôn đã hấp tấp tắt trực tiếp, bắt đầu chuẩn bị đi đón con.

Quần chúng nhân dân đang xem livestream: “???”

Về mặt đầy dấu chấm hỏi.

Tiểu kiều thê Bạch Thần của ta: “Cá với cóc hoa của Bạch Thần, có biến các đồng chí ạ!”

Bạch Ngôn vừa mới tắt livestream, một đám sói con bắt đầu không chút kiêng kỵ.

Bạch Thần là cha tôi: “Thành thật khai báo đi, tiểu yêu tinh nào câu hồn của cha tôi vậy hả, nhìn đáng vẻ mất hồn mất vía kia kìa!”

123123: “Yếu ớt nói một câu, có phải hôm nay không nghe thấy giọng nói của anh chàng thần bí kia không?”

Mọi người: “!!!”

90.

Tất cả mọi người không ngờ, chuyện này vẫn chưa kết thúc!

Hôm sau, Bạch Ngôn đang livestream, giọng nói có vẻ hơi yếu ớt và mệt mỏi, hôm nay hắn không liên tục chạy chỗ sai, mà là gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật.

Nơi nào đi qua, không chừa mảnh giáp.

Giống như ai thiếu hắn 250.

Hôm nay cũng không có giọng nói của anh chàng thần bí kia.

Nhưng lúc gần kết thúc, Bạch Ngôn bỗng kéo dài thời gian livestream, sau đó cực kỳ oán phụ, cực kỳ khổ đại cừu thâm hỏi một câu khó hiểu. Độ khó có thể so với toán Olympic.

Bạch Ngôn: “A thích B, B thích C, A là bạn trai cũ của C. Hiện tại con riêng không rõ của C tìm đến B, hai người vô cùng hợp ý. Bởi vì đứa con, B và C hừ hừ thực thực tình cũ gặp lại, thân nhau. Câu hỏi là, A phải làm thế nào mới theo đuổi được B?”

Mọi người: “...”

Cắt đứt không đứt khoát còn loạn.

Quan hệ giữa A – B – C thật sự quá loạn!

Nhưng sức mạnh của quần chúng nhân dân rất lớn, lập tức có người lạnh trí nói: “Xem tình huống, tôi đoán đứa nhỏ là con của B và C! A là pháo hôi bị đội nón xanh, chắc chắn là C vì kích thích B mà làm loạn! B và C có con luôn rồi, vậy nên A bị knock out! Không cần theo đuổi! Đau lòng cho A ba giây.”

Cha già mặt mày tối sầm, cứng rắn nói: “Không có khả năng!”

Fans: “???” Tại sao??? Giải thích như vậy mới hợp tình hợp lý mà!

Bạch Ngôn bỗng ném thêm một câu: “B và C đều là nam, không có khả năng sinh con!”

Mọi người: “...”

Đồng tính luyện ái nha!

“Đáng thương cho A, khổ cực sinh con cho C, kết quả B và C chơi gay!” Mọi người tự động nghĩ A là một cô gái số khổ, bắt đầu mạnh mẽ lên án nam cận bã.

Cha già mặt càng đen hơn: “Đứa con không phải của A, A cũng là nam.”

Mọi người: “???”

Móa nó!!!

Ngày đó, nhóm fan cuối cùng nhớ lại chỗ đáng sợ của Bạch Thần, hắn không bao giờ làm theo kịch bản.

Có một thiên tài ngửi được mùi bất thường, kết hợp với giọng nói như oán phụ của Bạch Thần bèn yếu ớt gõ một hàng chữ: “Bạch Thần, A là anh đúng không?”

Một câu làm tắt cả kinh hãi!

Bình luận chạy ngang lập tức tràn ra màn hình như tuyết rơi, một phần bày tỏ vừa ăn một quả dưa lớn, một phần mạnh mẽ khiển trách fan thiên tài kia, sao Bạch Thần vĩ đại của họ có thể rơi vào mối quan hệ tam giác quỷ dị như vậy, một phần còn lại thì châm chọc đồng tính luyện ái.

Trong đầu Bạch Ngôn trống rỗng, hắn là một hồ ly ngàn năm, lúc này trong đầu lại trống tuếch, chỉ còn lời kịch như nữ nhân vật chính trong tiểu thuyết ngược tâm, A là hắn sao? Hắn đường đường là tam diện hạ kiêu ngạo của Hồ tộc, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, vốn nên tùy ý làm vậy, sống thật phóng khoáng.

Nhưng ngày nay uất ức sống ở nhân giới, chịu nhiều gông cùm xiềng xích chỉ vì bảo vệ một người cả đời bình an.

Hắn rơi khỏi đám mây, chìm xuống biển sâu.

Ngẩng đầu nhìn thấy đối phương đang cười nhẹ nhàng giữa bầu trời sao.

Một cái chớp mắt động tâm, một ý niệm động tình.

Có người nói, thâm mến một người là địa cửu thiên trường, thiên trường địa cửu.

Nhưng hắn không muốn, dã tâm của hắn không có phép đây chỉ là trò chơi mà từ đầu đến cuối chỉ có mình hắn.

Thuở thiếu niên, không hiểu thế nào là thích, cũng không hiểu làm thế nào yêu một người.

Đợi đến khi hắn hiểu được loại tình cảm mờ mờ này, hiểu một khắc động tâm không thôi kia, hiểu tim đập nhanh và nóng như lửa kia, người đã không còn ở đó.

Giữa Nhạn Thanh và Sơ Vân là quá khứ mà hắn không cách nào chen vào.

Thậm chí trong khoảng thời gian cuối cùng của Nhạn Thanh, người ở bên cạnh cậu cũng là Sơ Vân. Bạch Ngôn vẫn nhớ rõ, lúc đó hắn đang ngoan ngoãn ở trong cái ổ nhỏ của Nhạn Thanh nghiên cứu cách làm bánh hoa quế. Thân là động vật ăn thịt, món này thật sự làm khổ hắn. Vừa mới làm một mẻ thất bại thì Sơ Vân nước mắt đầm đìa chạy tới, hắn chưa từng thấy y khóc như vậy, ngay sau đó, y nói một câu khiến Bạch Ngôn cảm giác như trời sập.

Chuyện cũ không thể thay đổi, lại như giò ăn xương.

Nhất hoa nhất thế giới, nhất nhân nhất tham đồ.

Đổ kị và độc chiếm khiến yêu quái phát cuồng.

Tất cả cao quý thận trọng, bình tĩnh kiểm chế đều vỡ nát từng chút trên người.

Giống như biển sâu đột nhiên nổi bão, không hề báo hiệu mà bất ngờ ập đến.

Sau đó hoàn toàn im lặng. Không ai để ý.

Bạch Ngôn im lặng một lúc lâu, lâu đến nỗi mọi người đang đoán xem hắn còn ở đó hay không, bỗng hắn lên tiếng: “Đúng, là tôi.”

Giọng nói từ tính khiến nhóm fan gào thét chói tai, lại không dễ phát hiện ra sự cay đắng và cô đơn trong đó.

14. Chương 14

91.

Một viên đá nhỏ ném xuống mặt hồ tĩnh lặng.

Buổi livestream của Bạch Ngôn... bùng nổ.

Thần tượng một lời không hợp liền công khai thừa nhận.

Còn là mối quan hệ tam giác máu chó...

Câu diện tích tâm lý ám ảnh của fans.

Từ lúc hâm mộ thần tượng này, có thể nói toàn là gió tanh mưa máu, chưa bao giờ ngừng.

Còn nhớ năm đó, người này đứng trên đỉnh thế giới, tay nâng cúp, vinh quang và ngưỡng mộ cùng nở rộ.

Nhóm fan còn đang chuẩn bị tiệc ăn mừng thì người này lại một lời không hợp tuyên bố rời đội.

Fans: “...”

Không hề phòng bị chút nào.

Lúc mọi người bảo hắn chỉ là một streamer hạng 3 bán mặt tuyệt đối không thể vào đội chuyên nghiệp, hắn lặng lẽ gia nhập đội ngũ.

Lúc mọi người không xem trọng đội ngũ này, cho rằng sẽ bị loại ngay vòng đầu, hắn lại lặng lẽ lọt vào top 3.

Lúc mọi người nghĩ quán quân sẽ là một đội mạnh khác, bọn họ không nói tiếng nào đội vương miện.

Một đường đánh vào vòng thi đấu thế giới, một đường đánh lên đỉnh vinh quang, trở thành truyền kỳ trong miệng mọi người.

Cuối cùng, khi mọi người hiểu rõ hắn, sùng bái hắn, muốn nâng hắn lên nơi cao nhất thì hắn lại rời đội.

Thật sự là khiến người hâm mộ tức chết!

Người khác thì dễ dành fans, vị đại thần này lại chuyên chọc tức fans!

92.

Hôm nay Nhạ Thanh lại chơi với bạn thân rỗng nhỏ như cũ. Tan học, cậu đi ra cổng trường, lại phát hiện không thấy chiếc xe quen thuộc.

Cậu im lặng một lúc, sau đó ngoan ngoãn chờ.

Trước kia vừa ra cổng là có thể thấy chiếc xe nổi bật của Bạch Ngôn, cậu đã quen như thế. Hôm nay lại phát hiện, hình như Bạch Ngôn luôn chờ cậu, mà cậu chưa từng chờ hắn.

Nhưng không biết có phải do thời tiết hôm nay không tốt, hay vì nguyên nhân nào khác, trời đổ mưa, tiếng mưa rơi tí tách cứ quanh quẩn bên tai Nhạ Thanh. Cậu liên tục run lên vì lạnh.

Mọi người về hết rồi, chỉ còn mình cậu đứng chờ ở cổng, dường như cả thế giới chỉ còn lại một mình cậu.

Nhạ Thanh bắt đầu mất mát.

Qua một lúc lâu, cuối cùng cậu lấy di động mà Bạch Ngôn đặc biệt làm cho cậu, bấm dãy số duy nhất trong máy.

Lần thứ nhất không thông.

Lần thứ hai vẫn gọi không được.

Đức tính tốt nhất của Nhạ Thanh chính là kiên trì không ngừng! Hơn nữa không tin tà!

Lần thứ ba, điện theo reo một tiếng, rốt cuộc đường dây được kết nối.

Tiểu ốc sên cũng không biết tại sao, vừa mở miệng, giọng nói không tự giác đầy uất ức: “Này, bạn học về nhà hết rồi, lúc nào anh mới đến đón tôi?”

93.

Ốc sên tức giận, hung dữ mà lại chỉ như đứa con nít nổi giận!

Hung dữ lại mang theo uất ức!

94.

Im lặng kéo dài đến quỷ dị.

Nhận Thanh biết đây là dãy số duy nhất trong cái điện thoại nát bét này, không có gọi lộn số, ngay lúc cậu đang nghĩ cái thứ bực sức của loài người này thật sự không đáng tin...

“Em nhìn đằng trước đi.” Rốt cuộc giọng nói của Bạch Ngôn truyền đến qua cái thứ bực sức lạnh lẽo, không phải giọng nói quen thuộc ngày thường, lúc này giọng hẳn hơi khác, trầm thấp phiền muộn, giống như ngậm rượu mạnh thiêu đốt cổ họng, mất tinh thần và... sôi nổi, giống như pháo hoa thỏa thích phóng lên, cuối cùng chỉ còn lại vùng đất lạnh lẽo.

Náo nhiệt là của người khác, chỉ có cô đơn là của hắn.

Nhận Thanh: “...”

Thần kinh của Bạch đại ma vương không được bình thường?

Nhưng óc sên ngoan ngoãn vẫn nghe lời nhìn về phía trước, kết quả trước mắt bỗng tối sầm, đầu óc choáng váng!

Nhận Thanh: “...” Ốc sên tin anh mới tà!

Di động trượt khỏi tay cậu, vang ra tiếng động nhỏ.

Trời vẫn mưa liên miên không ngừng, mang theo hơi lạnh đến tận xương.

Nhưng không hề dính đến Nhận Thanh dù chỉ một chút, cậu như thiên sứ đang say ngủ, an tĩnh nằm trong một mảnh trắng như tuyết, không dính chút bụi bặm của thế gian này.

Xinh đẹp như vậy, yếu ớt như vậy. Ngay cả cần cổ cũng rất nhỏ, dường như một tay là có thể bẻ gãy.

15. Chương 15

95.

Một ngón tay trắng như ngọc vuốt ve làn da trên càn cổ yếu ớt, dần dần lướt đến gương mặt Nhạn Thanh, đầy tình cảm và da diết.

“Em nhớ rõ điểm tốt của tất cả mọi người, tại sao cố tình lại nhớ anh không tốt thế nào?”

“Em nhớ rõ tình cảm của tất cả mọi người, sao lại quên mất chúng ta yêu nhau?”

“Em đang trừng phạt anh sao? Thanh Thanh, anh thật sự... thật sự rất nhớ em.”

“Anh sai rồi, anh mới là tù nhân của em.”

Giọng nói rất khàn, trong thoáng chốc khiến người ta có ảo giác là hần sắp khóc.

96.

Nhạn Thanh bị mùi thơm đánh thức, cậu vốn chờ Bạch Ngôn ở cổng rất lâu, lúc này ngửi thấy mùi thơm, chỉ sợ là đối cùn cào rồi.

Hơn nữa mùi này thơm đến nỗi lão Vương ở nhà kế bên cũng thêm phát khóc luôn!

Đúng là hơi quá đáng!

Quên đi, là ốc sên, lúc cần thiết thì không nên để ý đến những chuyện vặt vãnh.

Chờ ốc sên ăn uống no nê xong lại đi nhổ sạch lông của hồ ly đại ma vương!

Ừm... Thật ra không dám nhổ sạch, dù sao hồ ly tinh cần nhất là sĩ diện. Lông của Bạch Ngôn khó khăn lắm mới dài ra mấy li, đại ma vương yêu thích không thôi.

Mà đại ma vương trong miệng Nhạn Thanh đang ngồi ở bên kia bàn tiệc đồ ngọt, nhẩn nhục chịu khó bắt đầu sửa cái di động bị ném hỏng do không khống chế được tâm trạng.

Di động của Nhạn Thanh không có việc gì. Không thấm nước, chống trượt chống va đập, chỉ là không có chống hồ ly.

Nhưng điện thoại di động của Bạch Ngôn thì... Tạm thời không đề cập đến màn hình chia năm xẻ bảy, mấu chốt là bị thấm nước! Di động hỏng thì thôi, nhưng trong máy còn có hàng trăm tấm ảnh của tiểu ốc sên!

Cha già đau tim không thôi.

Điện thoại là chuyện nhỏ. Ảnh chụp mới là chuyện lớn!

97.

Bên ngoài trời đất quay cuồng, mà hai người ở trong căn nhà nhỏ lại nhàn rỗi như phu du sống kiếp nửa ngày.

Hôm nay nhất định là một ngày Weibo dậy sóng, trước thì có Bạch Ngôn bộc lộ, quan hệ tam giác máu chó, sau đó thì có ảnh đế Long Ngạn bị lộ con trai riêng, hai cha con đi trung tâm thương mại mua sắm bị chụp lên rõ ràng.

Quần chúng ăn dưa vui quên trời đất, anh trai trình tự Weibo sầu rụng tóc, cầu trời cầu đất, thế nhưng Weibo vẫn bị sập...

98.

Ai đó mau cứu anh chàng phụ trách đi, mà mấu chốt ở đây chính là, người đối diện ảnh đế chính là lưu lượng được yêu thích nhất hiện nay, Thẩm Sơ Vân. Sao hắn cũng bị rút xuống nước vậy!

99.

Chính Thẩm Sơ Vân đăng lên Weibo cảnh *thanh xướng một đoạn tiểu quả phụ viếng mộ chồng.

** : thanh xướng (hát biểu diễn một số đoạn kịch mà không cần phải hoá trang)*

Anh chàng phụ trách: “...”

Nhóm fan Thẩm: “A a a, cách anti cao cấp!” Thần tượng thật thiên tài.

Nhưng có fan lạnh mắt phát hiện: “Sao nhìn kỹ lại thấy đứa bé này rất giống Sơ Vân của chúng ta?”

Mọi người: “???”

Ba giây sau, Weibo tràn đầy nguy cơ rút được gánh nặng, bị ngừng trệ.

Rõ ràng bị an bài.

100.

Ngày đầu tiên bạn học rỗng nhỏ nghỉ học, Nhạ Thanh không cảm thấy gì.

Ngày thứ hai không đi học, có lẽ là bị bệnh xin nghỉ.

Liên tục một tháng sau...

Lúc Sơ Vân gọi điện cho Nhạ Thanh, rốt cuộc cậu phát hiện chuyện này rất nghiêm trọng!

Khi đó Bạch Ngôn đang ở bên cạnh Nhạ Thanh, hẩn nheo cặp mắt hồ ly, cậu vô thức có linh tính không hay.

Quả nhiên...

101.

Sơ Vân: “Tôi sắp kết hôn.”

Nhạ Thanh: “...”

Sơ Vân: “Là phụng tử thành hôn.”

Nhạ Thanh: “...”

Sơ Vân: “Cậu muốn làm người chủ hôn không?” Từ khi Sơ Vân hóa linh trưởng thành, Nhạ Thanh xem như là một nửa trưởng bối của y. Tuy lúc đầu là Nhạ Thanh chăm sóc y, nhưng sau đó thì ngược lại.

Nhạ Thanh: “...” Tôi là ai, tôi đang ở đâu, oa oa oa không được khóc!

Sau khi cúp điện thoại, cậu òa một tiếng khóc lên!

Là con heo nào cũng mất cái trắng cậu khổ cực nuôi lớn!

16. Chương 16

102.

Dưới bầu trời xanh thẳm, trên mặt biển xanh dương.

Có vô số người cá trôi lên khỏi mặt nước, dùng tiếng hát êm tai nhất thế gian hát vang khúc nhạc mở màn cho buổi hôn lễ.

Nhạn Thanh chưa bao giờ nhìn thấy biển rộng tuyệt đẹp như thế, giống như ảo mộng vậy.

Người chủ hôn?

Đời này cũng không có khả năng!

Thấy Sơ Vân cười người khác ngay dưới mí mắt của cậu, không đúng, là gả cho người khác đã đủ khiến cậu gầy còm xanh xao. Cậu đến đây chủ yếu là để xem rốt cuộc là con heo nào!

Kết quả...

103.

Bạch Ngôn: “Xin hỏi cảm giác không chịu nổi một kích như thế nào?”

Nhạn Thanh: “Đừng nói nữa! Nói thêm một câu là tôi nhổ sạch lông mới dài ra trên người anh đó!”

104.

Khi màn đêm buông xuống, đó cũng là thời gian đẹp nhất trên biển.

Vì sao buông xuống, màn đêm mê say.

Xa xa nhìn lại, liền thấy từng ngọn đèn nhỏ liên tục vắt ngang mặt biển.

Có một người cá đến gần Nhạn Thanh, là một người cá vô cùng hoạt bát và cực kỳ xinh đẹp, thế nhưng ánh mắt đối phương lại nhìn Bạch Ngôn bên cạnh cậu.

Cậu đột nhiên cảm thấy không được tự nhiên, không biết vì sao. Thế là cậu lén nhích mông, che đi tâm

mắt đỏ.

Bạch Ngôn vờ như không nhìn thấy cử động nhỏ của cậu, nhưng lại không kiềm được mà cong khóe miệng.

Từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều tỏa ra hơi thở mang tên “Bà xã của anh thật đáng yêu”.

Nhận Thanh thần thờ ngồi trên đùi Bạch Ngôn, mặc cho hắn bảo vệ cậu chặt chẽ kỹ càng. Cậu sắp mất đi một trong những người quan trọng nhất trong đời cậu, nhìn y gả cho người khác, trở thành Long Hậu của một người đàn ông khác, vì con rồng kia mà sinh con cháu. Nhận Thanh có vui vẻ đấy, vui vì cuối cùng Sơ Vân đã có nơi có chốn, không còn phiêu bạt nữa. Nhưng cậu vẫn cảm thấy mất mát, có lẽ tâm trạng này giống với bậc cha mẹ loài người khi gả con gái.

Nhận Thanh nhìn ánh đèn trên ngọn hải đăng, nhớ lại câu chuyện của Bạch Ngôn.

Có một người ngu ngốc ở trên biển chờ người yêu của hắn quay về, từng năm từng năm, hắn cũng tự đốt một ngọn đèn hải đăng. Vì hắn sợ người yêu không tìm được đường về nhà.

Hắn si ngốc chờ đợi mãi, một năm lại một năm, hy vọng biến thành thất vọng.

Cho đến khi ngọn đèn nối liền với mặt biển, trời xanh cũng bị hắn làm cảm động, cho hắn và người yêu gặp lại nhau lần nữa sau 3000 năm.

Bạch Ngôn nói người ngu ngốc kia chính là chủ nhân của vùng biển này, Long Quân cao cao tại thượng.

Rồng là sinh vật cổ xưa nhất ngày nay, có huyết mạch cổ xưa, có kiêu ngạo, mỹ lệ, xem thường.

Chưa từng có Long Hậu nào lại là một Hoa yêu thấp hèn.

Từ trước đến nay, bọn họ chỉ cưới người thuần huyết nhất, cao quý nhất làm Long Hậu, sau đó sinh con để cái.

105.

Giọng kể chuyện của Bạch Ngôn như có ma lực, khiến đến giờ Nhận Thanh vẫn không quên chuyện này.

Cậu không khỏi thương cảm cho vị Long Quân này, nhưng nói thương cảm cho Long tộc cao quý nhất khắp thiên hạ hình như có vẻ hơi buồn cười.

Bạch Ngôn nói: “Chờ đợi chính là sự tra tấn lòng người đáng sợ nhất trên đời.”

Nhạn Thanh tò mò nhìn hẩn hỏi: “Anh chờ một người như vậy rồi sao?”

Người cá đang bơi bên chân cậu cũng ngẩng đầu nhìn Bạch Ngôn, hiển nhiên cảm thấy hứng thú với câu hỏi này.

Bạch Ngôn trêu chọc người cá, khiến đối phương hưng phấn vung lên bọt nước.

Bọt nước trắng tinh khiến Nhạn Thanh ngứa ngáy trong lòng, nhin không được muốn vươn tay ra hứng lấy, bỗng Bạch Ngôn lên tiếng: “Từng chờ rồi, toàn tâm toàn ý chờ một người tròn 300 năm. Cậu ấy tỉnh lại, nhớ rõ tất cả, nhưng quên mất người yêu, quên mất họ từng yêu nhau, quên lời thề đến chết cũng không thay lòng giữa họ. Em nói xem, sao người ấy lại xấu xa như vậy, tàn nhẫn như vậy chứ?”

Nhạn Thanh khựng lại, như đột nhiên mất đi tất cả hô hấp, mê mang nhìn Bạch Ngôn.

Cậu trông thấy con người đen như mực xinh đẹp của hồ ly nặng nề sâu lắng, giống như nam châm hút lấy cậu. Một cái tên ghen ngào trong lòng muốn phun ra, nhưng lại không dám mở miệng.

Nếu nói thương cảm cho Long Quân, vậy có phải người trước mặt càng đáng thương hơn không?

300 năm là một con số rất thần kỳ, nó khiến Nhạn Thanh tâm loạn như ma.

Vì thời gian cậu ngủ say, không nhiều không ít vừa đúng con số này.

Cho đến khi một tiếng “A!” vang lên, Nhạn Thanh lấy lại tinh thần, phát hiện đúng là cậu vừa kêu lên.

Bọt nước rơi xuống lòng bàn tay cậu, đau đớn kịch liệt lan tràn cả người. Dù bọt nước trắng tinh và mỹ lệ thế nào đi nữa thì đối với cậu, đó vẫn là chất độc trí mạng.

Vì diện tích bị nước ướt quá lớn, làn da trắng nõn của cậu nhanh chóng đỏ ửng, lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được trở nên khô quắp.

Nhạn Thanh cảm nhận được cái gì gọi là đau đến không thở nổi.

“Thanh Thanh!”

Dường như giọng nói kia còn đau đớn hơn cậu, cái đuôi vung lên, cơ thể cậu rơi vào một lồng ngực ấm áp.

Lỗ tai Nhạn Thanh kề sát vào lồng ngực nơi trái tim của Bạch Ngôn, nghe tiếng tim đập kịch liệt, tâm trạng hoảng loạn của cậu đột nhiên bình tĩnh lại.

Cậu bỗng muốn làm nũng với người đàn ông trước mặt, mà thực tế thì cậu đã làm vậy.

Cơ thể đau đớn run lấy lấy, cậu dụi đầu vào ngực nơi trái tim hắn, cắn chặt răng, giọng nói run rẩy: “Hồ ly, em đau quá...”

106.

“Hồ ly thôi, ta đau quá!”

“Bạch Ngôn, người... Người có yêu ta không?”

“A... Quá... quá sâu.... A a a, đồ hồ ly thôi! Đại biến thái! A, ta không... không được...”

“Tam điện hạ, bản bên trong, chẳng lẽ ngươi muốn ta sinh cục cứng cho ngươi?”

“Ta muốn ăn bánh hoa quế, chờ ngươi làm bánh hoa quế xong, ta sẽ trở về.”

Nhưng sau đó, Nhạn Thanh không trở về nữa.

Hồi nhỏ tui hay lấy muối rắc lên ốc ma trong sân rồi ngồi ngó nó xì nước, teo quắp lại....

17. Chương 17

107.

Có thể nhớ Giang Nam.

Sao không nhớ Giang Nam.

Họa thuyền nghe mưa chảy.

Trong tiếng sáo chiều vắng, ngàn vạn phong tình không bằng một ánh mắt giận hờn si mê.

Nhạn Thanh yêu nhất mưa bụi Giang Nam, vừa đủ thấm ướt làn da của cậu, lại không quá nặng hạt. Tất cả mọi cảnh vật ở nơi đây như được bao phủ bởi một màn khói và sương mù. Trong làn nước mờ sương khói, một chiếc thuyền nhỏ có mái che chậm rãi chèo qua cầu nhỏ, ánh mắt Nhạn Thanh sáng ngời mang theo màu xanh của núi, xanh nhạt của nước nhìn Bạch Ngôn trong bóng tối, không phân biệt rõ màu sắc, giọng nói của cậu cũng dịu dàng bao bọc một tầng khói âm Giang Nam, thoáng do dự hỏi: “Bạch Ngôn, người... Có yêu ta không?”

Ngày đó cả thế giới im lặng không một tiếng động, chỉ còn lại tiếng tim đập kịch liệt.

108.

Cả cuộc đời này cộng lại, Nhạn Thanh chỉ hỏi Bạch Ngôn hai câu, có yêu cậu không.

Lần đầu tiên, Bạch Ngôn quanh co không nói, không thể tùy tiện đùa bỡn tình cảm người như Nhạn Thanh. Từ trước đến giờ, chưa từng nghe có ai trong tộc Hồ ly có thể một đời một kiếp với một người, phụ vương của Bạch Ngôn chính là một gã ngựa giống, hẳn có thể chắc chắn hiện giờ yêu thích Nhạn Thanh, nhưng lại không chắc cả đời, không bảo đảm hứa hẹn với Nhạn Thanh cả đời.

Lần thứ hai, nửa đêm Nhạn Thanh xông vào phòng hắn, cầm theo áo của hắn, hai mắt đỏ ửng, giống như thú con tuyệt vọng và mờ mịt hỏi hắn, Bạch Ngôn không chút do dự hôn lên môi Nhạn Thanh. So với trong tưởng tượng của hắn, đôi môi này còn mềm hơn, khiến người ta yêu thích không rời xa, khiến người ta muốn ngừng mà chẳng được.

Một nụ hôn, đốt lửa cả đêm.

Sơ ảnh tây song tà, nguyệt mãn nhân thanh tuyệt.

Nhạn Thanh giống như dâng tặng cho hắn, lộ ra nơi yếu ớt mềm mại nhất với hắn.

Lúc Bạch Ngôn tiến vào, cậu đau đến nước mắt giàn giụa, muốn hắn đáp ứng vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên cậu. Bạch Ngôn liếm những giọt nước mắt kia từng chút một, nếm hết đau đớn chua ngọt trong đó, thì thào một lần lại một lần, từng câu từng chữ là những lời tâm tình triền miên.

Nhưng khi kết thúc, ánh mắt Nhạn Thanh đen như bóng đêm, ngược lại muốn Bạch Ngôn đáp ứng, nhất định phải quên cậu đi.

Thế nhưng, sao có thể?

Đó là chuyện duy nhất Bạch Ngôn không đáp ứng Nhạn Thanh.

Cậu tức giận cắn hắn, nhưng sức lực hầu như đã bị Bạch Ngôn làm cạn kiệt sau lần mây mưa, cuối cùng

dấu cắn lại giống dấu hôn.

Tuy Bạch Ngôn không hiểu tại sao Nhạn Thanh tức giận như vậy, nhưng tiểu ốc sên thở phì phò thật đáng yêu, khiến người ta muốn dừng mà không được.

Đêm còn dài, ở nơi này tình cảm ấm áp, chính là thiên đường.

Thế nhưng Bạch Ngôn không biết, khi đó lại chính là địa ngục của Nhạn Thanh, là cuộc đấu tranh và quật cường lần cuối.

Sau đó hắn luôn hối hận, đêm đó quá tối và quá dài, thật khiến người ta muốn sa vào.

Thế nhưng rõ ràng đã sớm đoán ra được manh mối, khi phát hiện hắn lại không kịp bóp chết tất cả bi kịch từ lúc nó chưa bắt đầu.

109.

Một trăm lẻ chín ngàn đêm, ngàn vạn lần hắn gào to hồn phách người yêu.

Từng đêm từng đêm, lặp đi lặp lại, hy vọng rồi lại thất vọng.

Long Quân là chờ đợi một người còn sống.

Mà hắn, hắn chỉ ước ao kỳ tích xảy ra.

110.

Cũng may, cuối cùng Nhạn Thanh đã tỉnh.

Nhưng lại không nhớ rõ họ yêu nhau.

Như một mảnh tuyết trắng, cõi lòng đầy hy vọng được ôm ấp người yêu, nhưng cuối cùng chỉ có cô độc và tịch mịch, hơi nước lạnh yên tỏa ra khắp trời đất bao la.

Thanh thanh hoàng hoàng, tâm hồn đôi đường.

Minh minh diệt diệt, linh hồn cai hà xử an phóng?

** Xanh xanh vàng vàng, tâm hồn suy sụp.*

Chập chập chờn chờn, linh hồn phải đi nơi đâu?

18. Chương 18

111.

Bạch Ngôn mất nhiều công sức, ra vẻ như là một tên ăn chơi trác táng. Trở thành Bạch Ngôn hư hỏng trong trí nhớ của Nhạn Thanh.

Hắn mong cậu nhớ lại ký ức hai người từng yêu nhau, cũng mong cậu không bao giờ nhớ lại những đau thương đó.

112.

Khắp bầu trời là ngân hà chiếu sáng, ngọn hải đăng tuyệt đẹp đằng xa.

Gió nhẹ thổi từng cơn, đông đưa ngọn đèn ấm áp, thổi qua mái tóc của Bạch Ngôn.

Hắn vừa quý trọng vừa cẩn thận nâng bàn tay Nhạn Thanh.

Cậu cảm nhận được nhịp tim của cậu tựa hồ cũng không bình thường như Bạch Ngôn.

Dường như có một tiếng thở dài nào nề theo gió truyền tới: “Rốt cuộc anh nên làm gì với em bây giờ...”

Bạch Ngôn lộ cổ tay trong tay áo rộng thùng thình, trên đó đầy vết sẹo dữ tợn, Nhạn Thanh còn chưa kịp kinh ngạc, tại sao hắn lại bị thương nhiều như vậy liền thấy hắn nhe răng nanh, cắn mạnh xuống cổ tay của chính hắn.

113.

Bầu không khí đầy mùi máu tươi, nhưng nồng nhất chính là trong miệng của Nhạn Thanh.

“A... Ừm... Bạch...”

Nhạn Thanh hơi chờ người, đang mở miệng nói chuyện thì cánh môi bị đối phương dễ dàng tách ra, mùi tanh ngai ngái nhanh chóng lan tràn trên từng *nụ vị giác.

**Nụ vị giác (khí quan cảm thụ của vị giác, phân bố trên mặt lưỡi, dùng để phân biệt mùi vị)*

Cậu bị ép nuốt xuống máu tươi, đau nhức từ từ biến mất, cơ thể dần dần hồi phục.

Nhưng người đàn ông này vẫn không nhích ra, bốn cánh môi như nam châm hút lấy nhau. Lý trí của Nhận Thanh bảo cậu đẩy hẳn ra, nhưng trái tim lại muốn khác.

Thành thật...

Thành thật...

Thành thật...

Dường như cậu có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim đập dồn dập.

Đây là một xung động chưa từng xảy ra, Nhận Thanh vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng quấn lấy đầu lưỡi của Bạch Ngôn. Cậu có thể cảm nhận được hần thở hỗn hển, tiếp theo càng hôn mãnh liệt hơn.

Đúng, là hôn...

Bạch Ngôn cướp đoạt hết tất cả hô hấp, khiến cậu sa vào nụ hôn này.

Nhận Thanh nhận ra cậu không bài xích, trái lại còn chủ động, không tự chủ vòng tay ôm cổ hẳn, giống như cơ thể đã có thói quen...

Các vì sao buông xuống, bóng ngược của hai người đây dựa trên mặt biển, người cá nhìn hai người thân mật, sợ ngậy người rồi hoảng hốt lặn xuống nước.

Cơ thể Nhận Thanh trở nên mềm như nước, bị người đàn ông cao lớn đè xuống, cuối cùng trực tiếp nằm lên cái đuôi trắng mềm mại kia.

Bầu không khí toàn là hơi thở của Bạch Ngôn.

Cánh cửa phủ bụi trong lòng như bị ai đó cạy một góc, Nhận Thanh nhìn thấy trong quang ảnh lưu chuyển, dưới cầu nhỏ nước chảy, “cậu” vụng về kéo một người trước mặt, giống như muốn giữ cái gì, hoặc muốn chứng minh điều gì đó, cậu nhón chân lên, dường như thấy còn chưa đủ bèn giơ tay kéo đầu người phía

trước, mạnh mẽ hôn tới, giống như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

Kết quả...

QAQ

Đụng... đụng vào răng!

Đau đau đau!

Nhận Thanh sợ ngây người nhìn “bản thân” trong vầng sáng kia, đây là sao, cậu sẽ cả gan làm chuyện buông thả thế này sao?

Còn nữa, người khiến cậu làm vậy là ai?

Nhận Thanh muốn nhìn rõ một chút, nhìn thêm một chút...

Có một khát vọng mãnh liệt nói cho cậu biết, đây chắc chắn là một người rất quan trọng đối với cậu. Nhưng làm thế nào cũng nhìn không rõ.

Lúc này, Nhận Thanh thấy “bản thân” làm nũng “ô” một tiếng, trừng đôi mắt long lanh, rất có tư thế “người không nhìn ta, ta khóc cho người xem”.

Trong bóng tối không thấy rõ, cuối cùng người kia cũng lộ mặt, gương mặt đó, gương mặt đó...

“Người bị ngốc hả?!”

“Để ta xem có bị đụng đau không.”

“Đứa ngốc... Ta tin, ta tin là được chứ gì? Ta đầu hàng, tam điện hạ Hồ tộc đầu hàng!”

“Ta dạy người, thế nào là hôn...” Giọng nói kia khàn khàn mê hoặc lòng người, trong nháy mắt liền hút hồn đối phương.

Nhận Thanh thấy hai người kia ôm hôn nhau, sau đó quần áo càng lúc càng ít.

Khoan đã, càng lúc càng ít???

Nhận Thanh bỗng bừng tỉnh, vừa ngược mắt liền thấy cặp mắt thâm tình như có thể chảy nước, chiếu ra ảnh ngược đầy sao và ánh đèn ấm áp, nhưng nổi bật nhất chính là... bóng dáng của cậu.

Hai gương mặt trùng điệp nhau, khiến gợn sóng trong lòng cậu càng lớn hơn.

Có nhiều thứ, một khi bắt được điểm then chốt thì không cách nào trốn tránh được nữa.

114.

Cơn gió thổi, ta động lòng...

115.

Năm tháng dài lâu, hạt giống phủ bụi tựa hồ phá đất nảy mầm.

Từ trước đến giờ, cậu biết rõ hai người khác nhau, nhưng vẫn không kiềm được mà sinh lòng hướng tới.

Cậu không phân rõ thích và yêu, trong lúc lơ đãng đã đặt một người đáng ghét cùng vị trí phải bảo vệ với Sơ Vân mà cậu thích nhất.

Trên đời này, họ là hai người quan trọng nhất của cậu.

Thế nên khi họ ở bên nhau, đầu tiên cậu cảm thấy mất mát, sau đó là vui vẻ. Cậu lựa chọn chúc phúc cho họ, sau đó đón nhận số phận tàn khốc đang đợi cậu.

116.

Bạch Ngôn và Nhận Thanh vừa đến cửa đã nghe thấy tiếng quát của tân nương: “Dù tôi có chết, từ đây nhảy xuống biển cũng tuyệt đối không yêu anh lần nữa!”

Hai người: “...”

“Khụ khụ.”

Sơ Vân xoay người lại, trong chớp mắt liền nhận ra Nhận Thanh có vấn đề. Thấy sắc mặt trắng bệch của cậu làm tim y chùng xuống, tiện đà rống Bạch Ngôn: “Anh nói sẽ chăm sóc Nhận Thanh thật tốt, đây là chăm sóc tốt của anh đó hả?!”

Nhận Thanh nghe câu này bèn liếc mắt nhìn Sơ Vân và Bạch Ngôn, trong lòng thầm nghĩ, “Hai người giao dịch cái gì sau lưng tôi vậy hả?”

Thế nhưng cậu vẫn chủ động giải vây cho hắn: “Là tôi ham chơi, trêu chọc người cá bị văng trúng bọt nước.”

Sơ Vân lên tiếng: “Cậu muốn chết à! Trong nước biển có muối đó! Bị thương chỗ nào?”

Nhận Thanh giơ bàn tay đã khôi phục bảy tám phần, sau đó bị Sơ Vân ném cho một đồng thuốc quý trong Long Cung.

“Tị Thủy Châu đâu? Mang Tị Thủy Châu ra cho tôi.” Câu này là Sơ Vân nói với Long Quân – người lớn nhất ở đây. Đám nữ hầu như thấy đã quen không còn kinh ngạc, chỉ có Nhận Thanh là sợ ngậy người nhìn Sơ Vân ra lệnh cho Long Quân, mà đối phương còn nghe lời làm theo.

“Trách tôi, không đưa nó cho cậu trước khi cậu đến đây.” Sơ Vân đặt viên hạt châu xinh đẹp vào tay Nhận Thanh: “Dù không có con cáo già này, cậu cũng có thể đi lại tự do trong biển.”

117.

Sơ Vân lại nói: “Mấy người ra ngoài hết đi, tối nay tôi muốn ngủ cùng Nhận Thanh.”

Nhận Thanh: “?”

Long Quân: “??”

Bạch Ngôn: “???” Long Quân không biết, nhưng hắn biết chuyện giữa hai người này!

Sơ Vân nhìn thấy hai người không chịu đi, đồng thời bày vẻ mặt phức tạp bèn tức giận lên tiếng: “Là hai thụ ở chung một phòng đó, hai người đang suy nghĩ cái gì vậy hả?!”

19. Chương 19

118.

Sơ Vân lên tiếng hỏi: “Sao miệng cậu đỏ như vậy?”

Nhận Thanh: “Có... có sao?” Vừa nói vừa che giấu lau miệng, kết quả càng lau càng luống cuống, cả gương mặt đỏ bừng lên.

Sơ Vân: “...” Vậy mà còn nói không có?

Sơ Vân dùng ánh mắt lợi hại như hoả nhãn kim tinh nhìn Nhận Thanh: “Có phải con cáo già kia làm gì cậu không?!”

Nhưng tư duy của Nhận Thanh lại bay xa đến kỳ lạ: “Hắn không già... Đúng là có hơi già một chút, nhưng cậu không nên gọi hắn là cáo già...”

Sơ Vân: “!!!” Tức muốn xỉu!

Sơ Vân: “Cáo già! Cáo già! Cáo già!”

Nhận Thanh: “!!!”

119.

Nhận Thanh lên tiếng hỏi: “Cậu nói *“phụng tử thành hôn”* là có ý gì? Cậu lại mang thai.” Nhận Thanh nhớ rõ trước đây Sơ Vân từng mang thai một lần, là đạo lữ đầu tiên của y, một con rồng... Khoan đã, một con rồng... Long...

Nhận Thanh: “!!!”

Sơ Vân: “Cậu mới mang thai! Có ai không, ôm tiểu thái tử đến.”

120.

Tiểu thái tử vừa đến liền cực kỳ ngọt ngào ngoan ngoãn nói: “Mẹ, bây giờ con có thể ngủ với mẹ chưa?”

Sau đó hắn mới nhìn sang người bên cạnh Sơ Vân... Là bạn học cùng lớp của hắn.

Nhận Thanh: “...”

Bạn học rồng nhỏ: “...”

Sơ Vân: “Vị này tương đương mẹ của mẹ, mau gọi bà ngoại!”

Trước mặt mẹ, bạn học rồng nhỏ ngoan ngoãn đến nỗi Nhạ Thanh không nhận ra hấn, không còn chút cô đơn lạnh lẽo nào, cậu nghe hấn trong trẻo gọi một tiếng “Bà ngoại”. Sau đó rồng nhỏ quay về phía Sơ Vân vui vẻ vẫy đuôi mong chờ, gương mặt nhìn y muốn ôm, so với Husky còn khiến người ta muốn ôm hơn.

Nhạ Thanh: “...”

Nhạ Thanh: “Tôi là nam!” Thảo nào cậu thấy rồng nhỏ quen quen! Còn có cái bớt trùng hợp như vậy!

121.

Nhưng dù rồng nhỏ nịnh nọt thế nào, biểu hiện đáng yêu thế nào thì vẫn bị xách ra khỏi phòng, đến chỗ phụ vương của hấn.

Rồng nhỏ: “...”

122.

Giống như người phàm, đêm trước tân hôn, cô dâu có nhiều lời muốn nói với mẹ. Với tư cách là người mà Sơ Vân tín nhiệm nhất, đương nhiên y có nhiều chuyện muốn nói với Nhạ Thanh.

Thế nhưng...

Toàn là Sơ Vân dặn dò Nhạ Thanh...

Như là sợ cậu bị sói tha đi, sau đó bị ăn tươi nuốt sống.

123.

Ngày hôn lễ cực kỳ náo nhiệt, có rất nhiều khách đến, mấy bạn trai cũ của Sơ Vân cũng đến, gom lại đến mấy bàn.

Mỗi lần có một người đến, sắc mặt Long Quân lại đen hơn một phần.

Khi Băng Long nghiêm túc, nhiệt độ xung quanh hạ xuống vài độ, Nhạ Thanh sợ lạnh bèn nhích về phía nguồn nhiệt bên cạnh, kết quả bị người kéo thất lưng.

Nhạ Thanh: “!!!”

Một cảm giác tê dại lan tràn từ bên hông, khiến cậu không kiềm được run rẩy.

Cậu hung hăng trừng tên đầu sỏ gây chuyện, lại thấy hắn không hề hối cải, còn nở nụ cười, giọng cười kia thật khiến người ta phạm tội.

Một người trừng, một người cười. Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

“Anh!”

“Chào chị dâu!”

Cả đám đều già hết mà bày đặt chê nhau.

20. Chương 20

124.

Nhạn Thanh: “?”

Gọi sai người rồi.

Nhưng thiếu niên vẫn cố tình nhích lại gần, cười híp đôi mắt hồ ly nhìn cậu chằm chằm.

Nhạn Thanh: “...” Sau lưng mát lạnh, sao cậu có cảm giác như hắn đang nhìn thít trong mâm...

“Hồ Thập Lục, kiểm chế đi, mày hù chết em ấy rồi.” Bạch Ngôn lên tiếng.

“Ồ? Thật hả? Chị dâu có tính cách này sao? Nhớ ngày đó, chị dâu...” Nhưng không đợi hắn nói hết đã bị anh ruột xách lỗ tai, ý tứ uy hiếp rõ ràng, thế nhưng khóe môi lại lộ ý cười.

Hồ Thập Lục: “...”

Được thôi, đổi đề tài vậy: “Chùng nào thì anh mới chịu về kế thừa vương vị?”

Bạch Ngôn: “Không về.”

Hồ Thập Lục: “Vậy chừng nào mới chịu về quản lý công ty?”

Bạch Ngôn: “Không về.”

Hồ Thập Lục: “...” Nhất định phải dứt khoát từ chối như vậy sao?!

Nhạn Thanh: “?”

Cậu lên tiếng: “Cái gì vương vị? Công ty gì? Còn nữa, tôi không phải là chị dâu của cậu!” Tôi là nam đó!

Bạch Ngôn: “Không có gì, nó nói lung tung ấy mà. Từ nhỏ nó đã ngu si, không cần để ý đến nó.”

Bị anh ruột chê ngu si – Hồ Thập Lục: “...”

Lúc này đám đông bỗng trở nên ồn ào, cắt ngang cuộc nói chuyện của ba người. Chỉ thấy một người phàm thể mà vào được tiệc cưới này. Nếu chỉ là người bình thường thì thôi đi, nhưng người này còn mang bội kiếm, cùng với gương mặt xuất trần kia, có mấy đại yêu lập tức nhận ra thân phận của người nọ.

Bất yêu sư...

Còn là một bất yêu sư cực kỳ lợi hại.

Các yêu quái lập tức đề cao cảnh giác, bầu không khí hiện trường thay đổi, gương cung bạt kiếm, rất có xu thế sẽ khai chiến. Dù sao yêu và bất yêu sư luôn là thiên địch của nhau.

“Mày tới làm gì?!”

“Đến bắt... yêu của tôi.” Chỉ thấy cặp mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng không nhiễm bụi trần rơi xuống một người. Y thấy người kia vô thức kẹp chặt cái đuôi, lỗ tai hồ ly run run hai cái, khóe miệng lạnh lẽo của y hơi nhếch một cái. Y cố ý nhấn mạnh ba chữ “*yêu của tôi*” làm kẻ khác vô cùng sợ hãi.

Hầu như tất cả yêu quái đều dời tầm mắt theo ánh nhìn của bất yêu sư, chuyển đến nhóm người Nhạn Thanh.

Nhạn Thanh: “...”

Hồ Thập Lục run rẩy: “Nguy hiểm, sao hắn lại đuổi theo đến đây?!”

Bạch Ngôn im lặng che em trai sau lưng, đối mặt với bắt yêu sư. Muốn làm tổn thương hai người sau lưng hắn thì phải xem hắn có cho phép hay không. Xem dáng vẻ này, có lẽ Hồ Thập Lục đã chọc tới vị bắt yêu sư ở nhân gian.

Bắt yêu sư thấy tiểu hồ ly thể mà lạnh trí trốn sau lưng người đàn ông xuất trần kia, y lập tức xanh mặt. Con yêu này, sao hắn có thể, sao hắn dám?

Tình hình căng thẳng như vậy đương nhiên kinh động đến chủ nhân, Long Quân đi ra, nói với người gây chuyện: “Thiếp mời tôi đưa đâu?”

Bắt yêu sư: “Bị một con yêu trộm rồi.”

Long Ngạn hơi giật mình: “Ai? Ai có thể đến gần người cậu?”

Bắt yêu sư chỉ về phía Bạch Ngôn. Thế là ánh mắt mọi người lại chuyển qua.

Bạch Ngôn cười nói: “Thiếp mời của tôi là Long Hậu đích thân viết, đời nào trộm của cậu?”

Bắt yêu sư bèn nói: “Hồ Vương, rốt cuộc em còn muốn trốn sau lưng người này bao lâu nữa?” Giọng nói lạnh như băng.

Nhạ Thanh: “...” Hồ Vương???

Cậu nhìn tiểu hồ ly, thằng nhãi này là Hồ Vương???

Sau đó cậu thấy Hồ Vương đại nhân lộ cái đầu ra sau lưng Bạch Ngôn, giọng nói run rẩy vô cùng đáng thương: “Là anh cướp của tôi trước!”

125.

Sau khi kết thúc trò cười nho nhỏ, Hồ Thập Lục lập tức muốn chuồn đi.

Bạch Ngôn xách lỗ tai đầy lông mềm của em trai: “Không định nói rõ?”

Hồ Thập Lục bày vẻ đáng thương.

Bạch Ngôn: “Đừng giả bộ!”

Hồ Thập Lục: “Em nghe nói Nhạn Diệp tỉnh rồi. Anh, để ý đến tiểu ốc sên của anh đi. Em có thể tự lo cho bản thân!” Sau đó thừa dịp Bạch Ngôn sưng sờ, Hồ Thập Lục giãy khỏi tay anh trai bỏ chạy.

126.

Bất yêu sư một mình đi trong hoa viên ở Long Cung, hình hoa cỏ sắc sỡ trước mắt mà không khỏi cảm thán, nhưng đây đúng là chuyện mà Long Ngạn có thể làm được.

Ở trong biển, có thể khiến nhiều hoa cỏ mọc tươi tốt không phải là chuyện dễ, mà càng đi vào trong y càng giật mình, sâu trong vườn có một mảnh rừng đào...

Hoa đào dài dằng dặc, mùi hương nhẹ thoang thoảng.

Bỗng một luồng yêu khí quen thuộc tiếp cận y, y còn chưa kịp rút kiếm, cần cổ đã bị người bóp trong tay.

Hồ Thập Lục cười vô cùng yêu tà: “Kiếm của anh chậm rồi.” Nào còn nửa phần ngoan ngoãn khi ở trước mặt Bạch Ngôn.

“Anh vốn không muốn rút kiếm chĩa vào em.”

“Thật không? Nhưng bản vương không tin!” Đầu ngón tay hắn dùng sức, móng tay sắc bén đâm vào da thịt người phạm, máu tươi chảy dọc xuống bàn tay trắng như tuyết của hắn. Đường như một màn này khiến hắn hưng phấn, dứt khoát đề người lên gốc cây đào, chèn ép liếm hôn lên máu tươi còn đang chảy ra trên cổ bất yêu sư.

Cuối cùng liếm lên vết thương do chính hắn gây ra, chỉ thấy vết thương vốn đang chảy máu nhanh chóng khép miệng với tốc độ mắt thường có thể thấy rõ, không để lại chút dấu vết.

“Hắn là ai?” Bất yêu sư hỏi, y rất để ý chuyện này.

“Ồ, anh ghen sao?” Hồ Thập Lục như phát hiện một chuyện rất mới lạ, hắn liếm lỗ tai y, lưu lại vết ướt át mập mờ. “Anh không cần biết, chỉ cần nhớ rõ, tuyệt đối không được làm hại anh ta và chàng trai bên cạnh là được rồi.”

“Hồ Thập Lục!”

Tư thế thay đổi, Hồ Thập Lục đã bị y đặt dưới bầu trời đầy hoa.

127.

Y nhớ anh cả đã nói một câu, tiểu hồ ly không nghe lời, đánh một trận là được.

Nhưng mà, đây chính là Hồ Vương.

128.

Nhận Thanh: “Em nghĩ chúng ta cần nói chuyện một chút.”

Bạch Ngôn: “Nói chuyện gì, yêu đương?”

Nhận Thanh: “...”

“Nói chuyện về em trai Hồ Vương của anh, anh còn có em trai?”

Bạch Ngôn: “Honey, hình như em quên mất cha anh đã sinh bao nhiêu đứa con rồi?”

Nhận Thanh: “... Hình như đúng vậy.” Bị chuyển đề tài, cậu không để ý xưng hô của Bạch Ngôn có gì đó không đúng.

Hắn dịu dàng xoa tóc cậu: “Nhưng thằng nhóc này khác, nó là người thân duy nhất của anh, là em cùng mẹ của anh.”

Nhận Thanh hỏi lại: “Sao em không biết?”

Bạch Ngôn cười nói: “Em thì biết gì về anh? Thậm chí anh mời em đến Hồ tộc cũng không đi.” Có thể nói là rất ai oán.

“Ai bảo anh bắt nạt em, còn cố ý chuẩn bị một bàn toàn các món ốc sên, làm sao em biết anh mời em đến có phải là chuẩn bị ăn em không?!” Nhận Thanh cũng không biết tại sao cậu dám chỉ trích hắn, vừa nói ra đã hối hận... Không biết còn có tác dụng không.

Lặng lẽ nhìn lên Bạch Ngôn. Xong đời, mặt hắn đen đến đáng sợ. Có phải cậu nói câu nào chột trúng hắn rồi không?

Từ sau vụ hôn kia, dường như rất nhiều thứ đã thay đổi...

Nhận Thanh cẩn thận cọ cọ Bạch Ngôn, thấy vẻ mặt hần dụi đi vài phần bèn tiếp tục cọ cọ, cọ đến hần bốc lửa luôn.

Bạch Ngôn đỏ khóc đỏ cười: “Em là đang làm nũng sao?”

“Ồc sên không có!” Chẳng qua đang dỗ anh...

21. Chương 21

129.

Hôn lễ rất long trọng, Nhận Thanh nhìn trang phục của Sơ Vân, cậu gần như không nhận ra y, vẫn có cảm giác cái trắng nhà mình bị heo cũng đi mất!

Nhận Thanh phồng má, hung hăng nhìn chằm chằm thức ăn trên bàn, phảng phất như đó là Long Quân. Chỉ cần nghĩ thì ra Long Quân này chính là người năm đó khiến Sơ Vân đau lòng là cậu lại tức giận.

Bạch Ngôn lặng lẽ dời các món Nhận Thanh không thể ăn đi, thế là... cuối cùng trước mặt cậu chỉ còn lại một mâm hoa quả, cùng mấy món điểm tâm ngọt.

Nhận Thanh: “???” Khi cậu không phát hiện?

Hồ ly xảo quyệt, đây là ý gì? Không cho cậu ăn? Nhận Thanh như quả pháo thử phì phò trừng Bạch Ngôn.

Ánh mắt kia liếc qua, Bạch Ngôn như bị bạo kích.

Con dâu nhà hần nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu chết đi được. Trùng mắt cũng dễ thương chết người. Sao vợ hần lại đáng yêu như thế chứ!

Cho đến khi cô dâu chú rể đi đến kính rượu, Nhận Thanh chân thật nhận ra cậu già rồi...

Vai về già rồi!

Nhận Thanh tang thương nghe giọng cậu như cha già dặn dò: “Tôi giao Sơ Vân cho anh, nếu anh lại làm Sơ Vân đau khổ, tôi sẽ không bỏ qua cho anh.”

Long Ngạn: “Tôi sẽ không làm em ấy đau khổ lần nữa.”

Sơ Vân: “...”

Khi Nhạn Thanh nói “*sẽ không bỏ qua cho anh*”, trong nháy mắt đó cả người cậu phát ra lệ khí, điều này khiến ánh mắt Sơ Vân lóe lên tia lo lắng.

Hồ Thập Lục nói Nhạn Diệp đã tỉnh...

Giống như một cây châm dài mảnh, không ngừng đâm vào.

Cô dâu chú rể còn phải mời rượu người khác, hai người vừa xoay người đi, một người cá liền đến rót rượu cho Bạch Ngôn và Nhạn Thanh.

Lúc này tâm tư Bạch Ngôn đều đặt lên tiểu ốc sên nhà hắn nên không quá để ý, người cá nhìn ánh mắt hắn, một tay rót rượu, tay kia hơi cử động một chút.

Toàn bộ quá trình không bị phát hiện, người cá nặng nề thở dài một hơi, xoay người qua tiếp tục rót cho Nhạn Thanh. Lúc này Bạch Ngôn mới lên tiếng: “Cậu ấy chưa trưởng thành, không thể uống rượu.”

Người cá: “???”

Không thể tin nổi, nhìn thế nào cũng thấy thiếu niên trước mắt đã hơn một ngàn tuổi rồi.

Nhạn Thanh: “Anh mới vị thành niên! Chỉ còn vài năm, đối với yêu quái cũng tính sao?!” Cuộc đời của yêu quái rất dài, vài năm mà cũng tính sao?!

Mặc kệ, hôm nay phải phá giới!

Sau đó...

Nhạn Thanh trợn mắt nhìn nước trái cây trước mặt, hận không thể trồng đến nở hoa.

Quá đáng! Sơ Vân kết hôn, chuyện lớn như vậy mà cậu không được uống rượu?

Không thể.

Cha già biểu thị hắn sẽ ghen.

Người mà cậu tâm tâm niệm niệm kết hôn với người khác, hắn hiềm nghi cậu mượn rượu giải sầu. Bạch

Ngôn có thể hiểu, lại không quá hiểu tình cảm giữa Nhạn Thanh và Sơ Vân. Vừa là cha vừa là anh? Vừa là bạn vừa là tình nhân? Tuy hai người chưa từng ở bên nhau, nhưng Sơ Vân vẫn là tình địch lớn nhất của Bạch Ngôn, hôm nay y kết hôn, hẳn có thể uống ít hơn một bát giấm chua rồi.

Sự thật chứng minh, Bạch Ngôn nghĩ quá đơn giản rồi.

Sau này khi hai người mang thai bàn việc nhà, hẳn căn bản chen không lọt!

Nhạn Thanh thở phì phò chớp mắt, lúc thì hung hăng trừng Bạch Ngôn. Thế mà trong mắt con cáo già kia là bà xã đang làm nũng với hắn!

Bà xã đang quyến rũ mình kìa!

Sao bà xã tức giận cũng đáng yêu như thế!

Khiến người ta muốn bắt nạt thêm một chút!

Hồ ly bị vẻ đáng yêu của bà xã làm mất lý trí: “Em nói một câu *“Bạch Ngôn thật đẹp trai”* thì ly này cho em.”

Hắn cầm ly rượu trước mặt lên, rượu óng ánh trong suốt, là rượu ngon Long Cung cất giấu, ngày Long Quân đón dâu mới lấy ra uống.

22. Chương 22

130.

Nhạn Thanh bị rượu mạnh làm nóng rất cổ họng mà ho khan, nước mắt sắp chảy ra luôn.

Rượu này uống không ngon chút nào!

Bạch Ngôn vội đưa cho cậu một ly nước trái cây làm dịu cổ họng: “Chắc, sau này nhớ kỹ, rượu không ngon, không được uống rượu bên ngoài.”

Còn không phải là hắn sợ cậu uống say, bị người ta bắt cóc bán đi sao!

Mấy yêu quái chưa có nhiều kinh nghiệm sống là dễ bị bọn buôn lậu yêu lừa bán nhất!

Nhớ ngày đó, hấn chỉ sơ ý một chút, em trai ngu dốt của hấn đã bị lừa bán...

May mà cuối cùng hấn chạy tới đúng lúc, nếu không hậu quả khó lường.

Trong mắt Bạch Ngôn, em trai mãi mãi ngốc nghếch và chưa trưởng thành, cần được cưng chiều. Sự việc năm đó chắc chắn khiến em trai sợ hãi, vẫn còn để lại bóng ma tâm lý, vì vậy Bạch Ngôn càng cảm thấy áy náy.

Hấn để lại tất cả mọi thứ cho em trai.

Gồm cả vương vị mà người người mơ tưởng...

Nhận Thanh không phục, tất cả mọi người đều uống rượu, chẳng lẽ là vị giác của cậu có vấn đề?

Thế là cậu lại uống một ngụm, sau đó lập tức uống cạn ly nước trái cây, chọc Bạch Ngôn cười ha ha.

Xuất phát từ tâm lý quý dị “hôn môi gián tiếp”, Bạch Ngôn uống cạn ly rượu mà Nhận Thanh chưa uống hết.

Bạch Ngôn cảm thấy rượu vô cùng cay đắng đến miệng hấn lại biến thành thật ngọt, ngọt như tiểu ốc sên vậy, khắc sâu vào lòng hấn.

Trước đây Nhận Thanh không ăn mặn, hôm nay uống rượu mới phát hiện một ly, không, ngay cả một ly cậu cũng không uống hết.

Cậu cảm giác cả người nóng rực, khiến cậu khó chịu không thôi, cơ thể mềm oặt hướng về phía người đàn ông bên cạnh tỏa ra sức quyến rũ.

Bạch Ngôn cười nói: “Sao hôm nay lại đầu hoài tống bão rồi? Lòng ngực anh không dễ nằm đâu!”

Còn không đợi Bạch Ngôn cột nải xong, chỉ thấy Nhận Thanh nhào đến chôn mặt trong ngực hấn, móng vuốt nhỏ trực tiếp nắm lấy cái đuôi to phía sau, một đường vuốt đến tận gốc.

Bạch Ngôn: “!” Trợn mắt há hốc mồm!

Phải biết đó là nơi rất mẫn cảm của hồ ly!

Nếu là ở Hồ tộc, đây là ý tứ cầu hoan trắng trợn!

Kính hỉ đột ngột làm hấn sững sờ, thế nên hấn không phát hiện có một người cá đang sợ hãi trong góc tối, bình rượu trong tay rơi xuống đất.

Một tiếng kêu trong trẻo hấp dẫn sự chú ý của không ít người, Bạch Ngôn không muốn dáng vẻ say rượu đáng yêu của ốc sên nhà hấn bị người khác nhìn thấy bèn nhanh chóng ôm cậu bỏ đi.

Sau khi vào phòng, Nhạn Thanh cảm giác cơ thể cậu càng lúc càng nóng, còn khát nước kinh khủng. Cậu giống một thú con bất lực nhìn Bạch Ngôn, ánh mắt ướt át nửa tỉnh nửa say, nhìn vô cùng đáng thương.

Hấn bị cậu nhìn mà như muốn tan ra. Nhưng dáng vẻ này của tiểu ốc sên không bình thường, hấn sờ lên mặt cậu, nóng muốn bỏng tay!

Trong không khí tản ra mùi hương như có như không, Bạch Ngôn cẩn thận hít một hơi, phát hiện là trên người hấn tỏa ra...

23. Chương 23

131.

Rượu kia có vấn đề!

Dù sao trong thiên hạ, dâm rượu đều xuất phát từ Hồ tộc.

Hồ tộc xưng thứ hai, không ai dám xưng thứ nhất.

Trong biển không có ngày đêm, ánh sáng của dạ minh châu khiến Nhạn Thanh trông càng trắng muốt, cũng khiến màu đỏ kia càng thêm mê hoặc.

Bạch Ngôn liếm liếm môi: “Thanh Thanh?”

Chỉ nghe giọng nói của hấn thôi cũng khiến cả người Nhạn Thanh run lên.

Cậu run rẩy, vô cùng ủy khuất nhìn Bạch Ngôn, gương mặt đầy khổ sở: “Em rất khó chịu... ưm...”

Dường như Nhạn Thanh không chịu được nữa mà nhào vào lòng Bạch Ngôn cọ cọ lung tung, giống như làm vậy sẽ khiến cậu dễ chịu hơn, nhưng ngay sau đó, cơn ngứa ngáy trong lòng càng lan tràn toàn thân.

Bạch Ngôn giữ chặt đầu Nhạn Thanh đang cọ lung tung, vươn ngón tay thon dài nâng cằm cậu. Nơi da thịt chạm vào nhau sinh ra từng đợt tê dại.

Bạch Ngôn chịu đựng lửa nóng trong người mà hỏi: “Em có biết bây giờ em đang làm gì không? Em có biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì không?”

Nhưng không đợi hắn nói xong, Nhạn Thanh vươn đầu lưỡi liếm ngón tay hắn.

Bạch Ngôn: “!”

Xúc cảm mềm mại trơn trượt, quan trọng hơn đó chính là của Nhạn Thanh...

Lúc này lý trí đang giằng xé của hắn như đàn đứt dây lóe lên một tia sáng, làm hắn không khống chế được cúi đầu hôn lên đôi môi không nghe lời kia.

Người này vốn là của hắn!

Một nụ hôn vô cùng cẩn thận và nhẹ nhàng, rồi lại mạnh mẽ xâm lược không cho đối phương trốn thoát.

Nhạn Thanh bị động thừa nhận nụ hôn, toàn bộ hô hấp bị Bạch Ngôn cướp đoạt, cả người mềm oặt nằm trong lòng hắn, còn mềm hơn cả nước trong biển.

Nhạn Thanh cảm thấy cậu thở không nổi nữa, đắm chìm nụ hôn dính như keo, ngón tay cậu như mất hết sức lực cố nắm lấy quần áo Bạch Ngôn, không rõ đây là kéo vào hay đẩy ra nữa.

Đầu óc choáng váng như hồ dính, cuối cùng biến thành lung tung kéo áo Bạch Ngôn, một mảnh sắc xuân hiện ra trước mặt cậu. Nhạn Thanh tò mò liếm lên hạt đậu nhỏ nhô ra trước ngực hắn, lập tức nghe thấy tiếng hít thật mạnh. Thế là cậu cảm thấy hứng thú, càng thêm hoang đường quá phận, giống như mở ra cái chốt. Tất cả lý trí bị ngọn lửa tình dục thiêu đốt thành tro tàn, Nhạn Thanh bị người đàn ông cao lớn ôm lấy đi về phía giường. Nói là giường, thật ra đó là một cái vỏ sò rất lớn, mềm mại thoải mái, trên dưới khép lại, thế là không ai có thể nhìn thấy cảnh xuân bên trong.

Mị hương càng lúc càng nồng đậm cũng bị ngăn cách bên trong, bằng không dù là cá trong nước cũng sẽ bị ảnh hưởng mà phát tình.

Tình dục như suối chảy không cách nào ngừng lại, vậy thì cùng nhau sa vào đi.

Từng tiếng nước nở xen lẫn sột soạt, cảm giác dính dính, Bạch Ngôn cẩn thận mà thành kính hôn môi, sau đó đến lông mày, đôi mắt, một đường xuống phía dưới, để lại dấu vết của hắn trên cơ thể xinh đẹp này.

Lúc bàn tay Bạch Ngôn vuốt ve đến eo Nhạ Thanh, rốt cuộc tiểu ốc sên cảnh giác, yếu ớt dè tay hấn lại.

Bạch Ngôn sửng sốt: “Em không muốn?”

“Ừm...” Nhạ Thanh mờ mịt nhìn hấn, như không kịp phản ứng, một lúc lâu sau, lúc Bạch Ngôn định rời đi, cậu bỗng nở nụ cười ngây ngô.

Cậu tự cởi đai lưng, mềm nhũn nằm trên người hấn, hôn lên miệng hấn, sau đó lại cắn hầu kết hấn.

Bạch Ngôn đỏ khóc đỏ cười.

Sau đó ánh mắt Nhạ Thanh tập trung ở nơi Bạch Ngôn không thể chạm vào.

Bạch Ngôn: “!”

Nhưng trước khi xử lý Nhạ Thanh, hấn còn phải tìm một thứ. Cảm nhận được người kia buông cậu ra, đầu tiên Nhạ Thanh mờ mịt, sau đó bắt đầu đuổi theo, nhưng Bạch Ngôn lại bỏ chạy.

Nhạ Thanh uất ức lại đuổi theo nhanh hơn.

Quần áo rơi rớt một hàng dài trong vỏ sò.

Cậu giống như con trai trơn bóng, thành thật đứng trước mặt Bạch Ngôn.

“Chờ anh tìm bôi trơn, anh sợ làm em bị thương.” Hấn gần như dùng hết sự kiềm chế cả đời.

Thế nhưng Nhạ Thanh hoàn toàn không “get” được, đồng thời nghĩ sai ý hấn, nước mắt nói rơi là rơi, từng giọt từng giọt: “Anh chê em không đủ ướt sao?”

132.

Ốc sên thành tinh, không cần mấy thứ như thuốc bôi trơn...

Tự sản tự dùng, thiên nhiên vô hại.

Ốc có tổ chất hồ ly tinh ngầm.

24. Chương 24

133.

Trong thơ có bao nhiêu suy tàn, thân thể run rẩy như dây đàn bắt đầu rung lên, đó là thơ và dây đàn của hắn.

Đặt bút sơ cuồng, từng âm từng nhịp, trực tiếp ép ra âm rung của đàn, tiếng rên rỉ bồi hồi thật lâu trong gian phòng.

Cơ thể Nhận Thanh cong như cây cung, nhưng ngay từ đầu, người phía sau đã là mãnh thú.

Cơ thể bị xâm chiếm, bị giữ lấy từng chút một, gần như lập tức khiến cậu rơi nước mắt.

Nhận Thanh nhắm mắt, Bạch Ngôn hôn lên từng giọt nước mắt của cậu, động tác đó vô cùng dịu dàng, nhưng phía dưới lại hoàn toàn trái ngược.

Cậu như bị băng lửa thay nhau dày vò, chỉ có thể theo bản năng đuối theo Bạch Ngôn.

Cơ thể trắng như tuyết bị ấn xuống vô số đóa mai hồng, nụ hôn của Bạch Ngôn như hóa thành bút, tùy ý vẽ trên cơ thể kia.

Lạc tuyết hồng mai.

Xuân phong bất nhiễm.

Tiếng nhạc dần dần ngừng lại, khách khứa từ từ ra về.

Không biết từ năm nào tháng nào ngày nào đêm nào, tôi và em đây đưa.

Đây là hắn cầu mà không được, được rồi lại mất, mất rồi lại được.

Tuyết đọng thành sông, trăm năm chờ đợi, mà hắn đã chờ lâu lắm rồi.

Tương tư thành bệnh, nào có thể dễ dàng buông tha.

Hắn gần như xông vào cái vỏ cấm kỵ kia, nhìn từng “Nhạn Thanh”, khóc khóc cười cười, cười cười khóc khóc.

Rót một ly rượu đắng, nghiêng đầu ngắm tuyết rơi, nhìn bóng dáng mỉm cười của đối phương.

Bầu bạn cùng tuyết uống cạn một ly.

Trong ánh trăng và tuyết, em là người tuyệt sắc thứ ba.

Dù thế nào vẫn xinh đẹp như vậy.

Sau đó, hắn xoay người hủy đi vỏ ốc của “Nhạn Thanh”, không phải cậu, sẽ không hô hấp, sẽ không đau đớn, càng không gọi hắn một tiếng “Bạch Ngôn...”

Chuyện cũ luôn làm hắn đau đớn đến không thở nổi, trong từng nụ hôn đầy dục vọng, còn có một tâm tình khác.

“Thanh Thanh?”

“Thanh Thanh!”

“Thanh Thanh, anh yêu em.” Hắn giữ chặt đầu của tiểu ốc sên, nhìn hai mắt mê mang lẫn chã chực khóc từ từ ngổ ra.

Con người đầy tình dục và đau đớn bị nước rửa đi dột nhuộm thành bức họa hoàn mỹ cuộn tròn, cuối cùng vì một câu nói của hắn mà ngẩn ra.

134.

“Mấy người có thấy anh tôi không?” Hồ Thập Lục kéo một cá chép nhỏ hỏi thăm tung tích anh trai.

Đang tham gia hôn lễ, đột nhiên không thấy đâu nữa.

Cá chép nhỏ lắc đầu.

Hồ Thập Lục lại tiếp tục đi tìm, trên không trung truyền đến một mùi hương ngọt ngào như có như không,

hắn hít một hơi, người chưa bao giờ đỏ mặt thế mà lúc này gương mặt lại ửng đỏ. Tuyệt đối không phải vì da mặt mỏng, ngược lại, da mặt hắn rất dày.

Nhưng cái mùi này...

Rõ ràng xuất phát từ Hồ tộc!

Hơn nữa đạo hạnh còn cao hơn hồ ly tinh là hắn!

Mà trong thiên hạ này, hồ ly có đạo hạnh cao hơn hắn, trừ ông anh ruột ra thì còn có ai?!

Hồ Thập Lục tìm một lúc lâu, thì ra anh trai thân yêu đi thâu hoan!

Chị dâu của hắn vẫn đang ở trong Long Cung đó?!

Tuy chưa từng nghe hồ ly tinh có ai chung tình, nhưng suốt mấy trăm năm qua, anh trai hắn sắp thành thánh rồi, khiến tiểu Hồ Thập Lục chôn một hạt giống trong lòng, hồ ly tinh cũng có thể một đời một kiếp với một người.

Nhưng mùi này...

Chờ hắn đi bắt hai kẻ thông dâm!

Không đúng, hắn là nên kéo chị dâu đi cùng.

Thế nhưng Hồ Thập Lục tìm khắp Long Cung cũng không thấy chị dâu đâu.

135.

Cuối cùng Hồ Thập Lục cũng tìm được chị dâu, trên giường của anh trai hắn...

Hồ Thập Lục im lặng. Anh hắn thật sự rất cầm thú.

Thật sự là mất lý trí đến phát điên rồi.

Hồ Thập Lục bắt đầu điên cuồng liên tục hỏi ba câu.

“Khi nào hai người kết hôn?!”

“Lúc nào hai người sinh con?”

“Khi nào hai người để đứa nhỏ kế thừa vương vị?!”

Nhận Thanh bị hỏi mà ngơ ngác.

Không đợi cậu trả lời, Hồ Thập Lục lại nói: “Chị dâu, nếu chị muốn nhanh thì ba ngày sau cũng được! Em lập tức quay về Hồ tộc chuẩn bị cho hai người!”

Nhận Thanh: “?!” Con mắt nào của cậu thấy tôi muốn hả hả hả?

25. Chương 25

136.

Cuối cùng là Bạch Ngôn giải vây cho Nhận Thanh.

Cậu hồi phục chút sức lực, thở phì phò khép vỏ sò lại.

137.

Hồ Thập Lục: “Sao anh không giải quyết chị dâu?!” Làm vậy thật khiến hắn hoài nghi năng lực của anh trai hồ ly...

Bạch Ngôn: “...Năng lực mày đó.” Dám nghi ngờ anh ruột?

Hồ Thập Lục lập tức hoảng sợ: “Anh, em sai rồi.”

Anh em một nhà không nói hai lời, “Em ấy mất ký ức, không tính là mất trí nhớ, chẳng qua quên hết chuyện bọn anh yêu nhau mà thôi.” Rõ ràng Bạch Ngôn nói rất thờ ơ, nhưng Hồ Thập Lục có thể cảm nhận sâu sắc nỗi cay đắng trong đó.

Còn có cả nghiêng răng nghiêng lợi!

Thảo nào, lần này gặp lại, Nhạn Thanh lại là đáng vẻ này!

“Nhưng... hai người vừa rồi?” Rõ ràng đã đại chiến 300 hiệp mà! Đừng khi dễ hấn còn nhỏ, cái gì nên biết và không nên biết đã được tên bắt yêu sư khốn kiếp kia dạy toàn bộ rồi!

“Không biết tên nào to gan dám bỏ thuốc anh, còn là loại thuốc mạnh nhất trong Hồ tộc, Nhạn Thanh uống lắm rượu của anh.” Còn lại thì Bạch Ngôn không nói thêm.

Nhưng đây không phải là địa bàn của Hồ tộc, không tiện điều tra.

138.

Hồ Thập Lục vừa mới tạm biệt anh trai đã bị một người đuổi theo.

“Anh đủ chưa hả?!”

“Chưa đủ.” Đâu chỉ chưa đủ, quả thật muốn làm đến chết mới ngừng!

Hồ Vương nóng nảy lập tức online, vừa cởi quần vừa cười tà mị: “Không phải anh muốn chơi tôi sao? Làm nhanh đi, làm xong ông đây còn đi làm chính sự!”

Bắt yêu sư: “...”

Sao thoát nhìn y còn cầm thú hơn tên cầm thú trước mặt vậy?

139.

Bạch Ngôn quay lại phòng, phát hiện tiểu ốc sên lại giấu mình vào vỏ sò. Một lớp vỏ không tính, còn thêm vỏ ốc sên.

Hấn thật vất vả cạy ra vỏ sò, lại thấy vỏ ốc sên kia....

Khi hấn cực khổ moi được Nhạn Thanh ra khỏi vỏ ốc liền ngạc nhiên trông thấy cặp mắt cậu còn nhiễm tình dục nhiều hơn lúc này.

Theo lý thuyết, được tính đã giải, hơn nữa rõ ràng vừa nãy Nhạn Thanh đã tỉnh táo, thậm chí còn nói vài câu với Hồ Thập Lục.

Thế mà chỉ trong thời gian ngắn, tiểu ốc sên lại làm sao rồi?

26. Chương 26

140.

Loại cổ độc nhất trên đời, không gì bằng tình ái thế gian.

Một giây trước, cơ thể Nhạn Thanh còn đang bị giày vò trong băng lạnh, ngay một giây sau đã như bị ném lên chảo nóng. Nơi nào đó trên cơ thể bắt đầu đau đớn kịch liệt, từ đó lan tràn ra cả người.

Giữa hai lông mày của Nhạn Thanh hiện lên một thánh ấn thuần khiết, Bạch Ngôn chưa kịp nhìn rõ thì bỗng có hoa văn màu đen hình dạng phức tạp bắt đầu điên cuồng sinh sôi trên mặt Nhạn Thanh, như muốn đè ép hào quang của dấu ấn kia.

Lúc hai lực lượng kia đấu tranh thì cũng là lúc Nhạn Thanh đau đớn khủng khiếp.

Cậu đang đấu tranh trong dự vọng và đau đớn, một vài hình ảnh chưa từng thấy bỗng lóe lên trong đầu cậu.

Nhạn Thanh thấy, một yêu quái chết trước mặt cậu, bị một thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn mà cậu mới thấy lần đầu giết chết. Yêu quái kia chết không nhắm mắt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cậu, thẳng nhìn qua cuộc đời giá rét.

Cậu thấy, trong căn phòng tối tăm, tứ chi của cậu bị một người cắt đứt, sau đó dùng sợi dây đỏ quý dị nối lại, nơi dây đỏ cùng máu thịt hợp lại sinh ra hoa văn màu đen khiến người ta nhìn mà tê cả da đầu.

Người nọ thân mật vuốt đầu cậu nói: “Thanh Thanh thật đáng yêu, vậy mà cũng chưa từng khóc. Ta nói rồi, người cứu một người, ta liền giết mười người, sao lại không nghe lời như vậy chứ? Người xem, bọn họ đều bị người hại chết.” Ngọn nến lơ mờ được thấp sáng, một loạt ánh mắt của người chết được chiếu sáng rõ ràng, không có ngoại lệ, tất cả đều căm ghét nhìn cậu.

Không... Không phải ta.

Nhưng Nhạn Thanh không nhúc nhích được, những thi thể này đứng lại, từ từ đến gần cậu...

Đột nhiên, một tiếng hét vô cùng đau đớn thảm thiết vang lên.

“Nhạ Thanh!”

“Thanh Thanh!”

Bạch Ngôn ôm chặt Nhạ Thanh, nhìn cậu đau đớn hét lên, lòng hẫng rỗng như tờ vò.

“Đừng sợ, anh ở đây.” Hẫng vỗ về nhẹ nhàng lên lưng cậu, liên tục truyền linh lực cho cậu. Qua một lúc lâu, Nhạ Thanh mới dần bình tĩnh lại, cậu hoảng hốt nhìn hẫng, giọng nói khàn khàn: “Bạch Ngôn?”

“Anh đây.”

Nhạ Thanh như một đứa trẻ tìm được người đáng tin cậy nhất, cậu trở tay ôm Bạch Ngôn thật chặt, dụi đầu vào lồng ngực ấm áp của hẫng.

Cậu không nhìn thấy, thế nên không biết hiện giờ gương mặt cậu đáng sợ thế nào, hoa văn màu đen dần dần lan xuống cánh tay, thậm chí đến cổ tay, rồi lan đến từng đầu ngón tay của cậu...

Nhạ Thanh sợ ngây người.

Những hoa văn này giống hệt trong ác mộng của cậu...

“A a a a a! Bỏ ra! Cút ra! Không được hiện lên người ta!” Rốt cuộc cậu không nhịn được gào khóc lớn tiếng, nước mắt trong suốt thấm ướt hàng mi dài, hiện rõ con người bàng hoàng không tin vào sự thật. Một màn đáng sợ kia... chẳng lẽ không phải là mơ.

Tâm trạng phập phồng kịch liệt cũng đau đớn trong cơ thể giãy vò từng sợi thần kinh của Nhạ Thanh.

141.

“Rốt cuộc cậu ấy làm sao vậy?” Sơ Vân hỏi, y lo lắng đi tới đi lui quanh giường Nhạ Thanh.

Bạch Ngôn ngồi trên giường ôm chặt Nhạ Thanh, kiểm chế một tay cậu mới có thể để lang trung xem bệnh, nếu không ai đến gần là cậu tấn công người đó.

“Thần....” Người kia ấp úng một lúc lâu vẫn không nói được nguyên nhân, khiến Sơ Vân càng nóng nảy.

“Nói đi!”

Lang trung quỳ rạp xuống đất: “Mong Long Hậu thứ tội, hạ thần không xem thấy mạch của công tử này.”

“Không có mạch, đây chẳng phải là... Sao có thể?” Rõ ràng Nhạn Thanh đang sống sờ sờ trước mặt, biết khóc biết cười, sao có thể chứ?

Lúc này, Nhạn Thanh trên giường không chịu phối hợp nữa, cậu nín chặt áo Bạch Ngôn, gian nan ma sát: “Ừm... Đi ra ngoài... Bảo họ đi ra ngoài...”

Bạch Ngôn thở dài: “Mọi người ra ngoài đi...Tôi chăm sóc em ấy.”

“Nhưng mà...” Sơ Vân vội la lên, họ còn chưa làm rõ tại sao Nhạn Thanh biến thành như vậy, càng không biết khi nào mới có thể chữa hết. Quan trọng nhất là, Nhạn Thanh không có mạch.

“Tôi biết cậu muốn nói gì.” Bạch Ngôn giơ một cánh tay của Nhạn Thanh lên, cánh tay gãy gập ra sau.

Tận mắt nhìn thấy cánh tay bị cong qua khuỷu tay, Sơ Vân rống lên: “Bạch Ngôn!”

Nhưng hắn vẫn không ngừng tay, cuối cùng còn bẻ ngược cánh tay ra ngoài rồi nói: “Cánh tay, thậm chí bàn tay, tất cả đều bị cắt...”

Hủy bỏ thuật che mắt vì không muốn Nhạn Thanh phát hiện, cuối cùng Sơ Vân nhìn thấy dấu vết đáng sợ trên cổ tay và cánh tay Nhạn Thanh, vết cắt đứt khoát, nhưng hoàn chỉnh vẽ thành một hình tròn.

“Sao lại như vậy... Rốt cuộc là ai tàn nhẫn như vậy?”

142.

Tất cả mọi người đi ra ngoài, Bạch Ngôn cũng không nói gì thêm. Đôi khi biết càng nhiều sẽ chết càng nhanh. Nhạn Thanh rất quan tâm đến Sơ Vân, hắn không hy vọng y gặp chuyện không may.

Mà với tính tình của Sơ Vân, nếu y biết rõ đầu đuôi mọi chuyện thì dù liều mạng, y cũng sẽ đi đòi lại công bằng cho Nhạn Thanh.

Nếu vậy, Long Cung đang hạnh phúc này sẽ bị hủy.

Bạch Ngôn bày tầng tầng kết giới xung quanh, bảo đảm không ai có thể xông vào rồi mới đi về phía giường Nhạn Thanh.

Thật ra hắn cũng không muốn ở chỗ này mà muốn trở lại hang động ngọt ngào của hai người, nhưng người

nào đó đã đợi không kịp.

Từng lớp áo lớp quần mới mặc vào người không bao lâu lại được cởi ra rơi xuống đất, Nhạn Thanh vội nhìn hắt, trong mắt đầy hơi nước.

Cậu vẫn không biết bản thân bị làm sao, thế nhưng cậu biết, cậu vô cùng khát vọng người trước mặt này, muốn cùng người này làm chuyện thân mật nhất thế gian.

So với vừa rồi còn muốn sâu hơn, muốn khắc sâu người này vào tận xương tủy.

Nhạn Thanh chợt nhận ra cậu có suy nghĩ như vậy, cậu cả kinh: “Em... hình như...”

“Em phát tình sớm.” Bạch Ngôn nói.

Hơn nữa còn là bị ép phát tình sớm, thế nên Nhạn Thanh mới đau đớn như vậy.

Nếu không đúng lúc xử lý, cậu sẽ cứ như vậy đau đớn mà chết. Nếu là những yêu khác trong tộc ốc sên thì chỉ cần song tu là có thể bình yên vượt qua, nhưng Nhạn Thanh hiện tại còn yếu hơn cả con người.

Phát tình có nghĩa cơ thể họ sẽ trưởng thành và thành thực, mà thành thực có nghĩa họ có thể sinh con dưỡng cái.

Đời này xem như hắt đã dính vào tiểu ốc sên, để Hồ Thập Lục nói dối tông đường đi.

143.

Nhạn Thanh bị ôm từ phía sau, lồng ngực ấm áp khiến cậu hoảng hốt, áo lót trắng tinh bị vén lên.

Bàn tay kia hiểu rất rõ cơ thể cậu, chỗ nào tay hắt lướt qua là nơi đó nóng rực lên, vừa run rẩy vừa tê dại.

“Ừm... Đừng... Đừng sờ chỗ đó!” Bàn tay có vết chai trực tiếp vuốt ve nơi mẫn cảm trên ngực, khiến Nhạn Thanh khó chịu hưng phấn.

Cậu nằm dưới người hắt không ngừng giãy giụa, cuối cùng bị nâng cầm, đón nhận một nụ hôn triền miên.

Từng hơi thở lại bị đối phương cướp đoạt lần nữa, khóe mắt cậu ửng đỏ, tình dục ủa đến không cách nào ngăn cản.

Bạch Ngôn xoay người cậu lại ôm thật chặt.

...

“Nó còn muốn tiếp tục bắt nạt em, em cho phép không?”

“Ừm...” Nhạ Thanh suy nghĩ một chút, nhưng đau đớn trên người làm cậu không thể tập trung, vì vậy chờ cậu hồi phục tinh thần, lại trông thấy Bạch Ngôn vẫn còn chờ cậu trả lời, Nhạ Thanh lấy lại chút tỉnh táo nói: “Sao nó còn chưa tiến vào?” Cậu đã quên chuyện bắt nạt hay không bắt nạt, chỉ thầm nghĩ muốn ăn luôn cái tên làm cậu phát thèm này.

Từ lúc đám người Sơ Vân vào phòng lúc này, thuật che mắt của Bạch Ngôn đã bắt đầu mất hiệu lực, thế là hoa văn màu đen lại xuất hiện trước mặt Nhạ Thanh lần nữa.

Cậu lên án Bạch Ngôn, cũng không rảnh để ý đến những hoa văn kinh tởm kia, đó là thứ thuộc về địa ngục.

Lúc trước Bạch Ngôn không kịp nhìn kỹ, nhưng giờ càng nhìn càng thấy không rõ. Chúng giống như dây mây mọc trên người cậu, làm thế nào cũng không thể xóa khỏi người Nhạ Thanh, chỉ có thể cưỡng chế chen ép.

Bạch Ngôn niệm tâm pháp, hấn cảm nhận được sức lực trên người không ngừng biến mất, mà Nhạ Thanh thì lúc càng sung sướng trong cử động nhịp nhàng này.

Phương pháp lô đỉnh, đây cũng là phương pháp nhanh chóng và duy nhất mà hấn nghĩ đến hôm nay.

Không ngờ có một ngày, Hồ tam điện hạ lại cam tâm tình nguyện làm lô đỉnh cho một tiểu ốc sên.

Nói cũng buồn cười, nhưng hấn vẫn... hạnh phúc.

Thấy Thanh Thanh trong lòng sáng khoái, vẻ mặt đau đớn dần dần được vui sướng thay thế, nghe cậu nhỏ giọng rên rỉ...

Bạch Ngôn cúi người, chạm trán vào giữa hai lông mày cậu, dường như thánh ấn trắng bạch kia cũng cảm nhận được hấn. Cảm giác ấm áp nhẹ nhàng vờn quanh, Bạch Ngôn truyền sức mạnh của hấn qua.

Hai cơ thể vận chuyển sức mạnh, khiến hấn nhanh chóng trở nên suy yếu. Nhưng hấn không tiếp cận sai, quả nhiên đây là thánh ấn.

Cơ thể Nhạ Thanh lại làm hấn hiểu kỳ thêm một chút.

Năng lực của thánh ấn điên cuồng chèn ép hoa văn màu đen kia rồi cắn nuốt chúng, dù không hoàn toàn tiêu diệt nhưng cũng khiến chúng thành thật thối lui, không dám tiếp tục giương nanh múa vuốt xâm chiếm cơ thể Nhận Thanh.

...

144.

Sự thật chứng minh, sự lo lắng của hắn vô cùng có lý.

Với tư cách là “cường công” đầu tiên trong lịch sử bị “nhược thụ” ép cho choáng váng...

Hơn nữa hắn còn là hồ ly tinh...

Bạch Ngôn bày tỏ hắn bị mất mặt!

Vô cùng mất mặt!

Mà tiểu ốc sên lại nghĩ, có phải cậu hơi dâm dăng không?

Nhất là thời kỳ phát tình còn chưa kết thúc, cậu phát hiện Bạch Ngôn lén uống thuốc bổ thận, suy nghĩ này xông lên đến đỉnh núi.

Ốc sên... Có phải cậu hơi dục cầu bất mãn?

145.

Cho đến khi kỳ phát tình hoàn toàn kết thúc, Nhận Thanh vui sướng hoạt bát, chỗ nào cũng tốt, chỉ có thất lực là hơi đau nhức...

Còn Bạch Ngôn thì hai mắt thâm quầng và hõm sâu, cơ thể rần rở gầy đi một vòng, giống như bị hồ ly tinh hút khô tinh khí vậy. Nhưng chính bản thân hắn mới là hồ ly tinh, quả thật không nhìn nổi.

Bạch Ngôn gửi tin nhắn bảo Hồ Thập Lục đến đón hai người về nhân giới, lúc đó Hồ Thập Lục không tin, với bản lĩnh của anh trai, còn cần hắn hộ tống sao, giỡn à?

Kết quả, khi tận mắt nhìn thấy Bạch Ngôn, Hồ Thập Lục suýt quỵ xuống!

Lẽ nào hắn đoán sau, giữa anh trai và chị dâu, anh trai mới là người bị đề?!

Bạch Ngôn kể qua loa cho Hồ Thập Lục nghe, sau đó dường như không chịu được nữa, hắn lập tức biến về nguyên hình, lông mềm trắng muốt nằm trên cổ Nhạ Thanh, hiện tại hắn cần nhanh chóng tỉnh dưỡng!

Thấy tình huống của anh trai, Hồ Thập Lục không khỏi trầm nghĩ, không ngờ chị dâu yếu đuối như vậy mà lại làm được ác như thế...

Quả nhiên nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài.

Nhưng trên đường hộ tống chị dâu về nhân gian, chị dâu cứ luôn xoa thắt lưng, đây là tình huống gì?

Còn nữa, sao trên người chị dâu lại có sóng linh lực quen thuộc của anh trai hắn?

Hồ Thập Lục có cả trăm câu hỏi không được giải đáp, rốt cuộc hắn nhịn không được mà hỏi...

146.

“Lô... lô đỉnh?!” Hồ Thập Lục vừa nghe đáp án liền giật mình lắp bắp. Anh trai tâm cao khí ngạo coi thường cả vương vị lại cam nguyện làm lô đỉnh cho người khác?!

“Ừm...” Nhạ Thanh vuốt bộ lông mềm mại trên cổ, cậu rất chột dạ, trầm nghĩ khi về nhất định phải bồi bổ cho Bạch Ngôn thật tốt!

Nhạ Thanh khiêm tốn hỏi, đồng thời muốn thay đổi tình hình: “Cậu có biết làm cách nào giúp Bạch Ngôn nhanh chóng hồi phục không?”

Cái này thì Hồ Thập Lục sẽ nói!

“Song tu!”

Nhạ Thanh: “...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-khi-song-cung-tinh-dich>